

Rose

โซนาทาคือซังมาวันเธอ 1
소나기는 장마일까

นาซีคัล นัตอิคูล

เขียน

LIM17th

แปล

นารอาน ด็อรากูทึนเช็ลลิตัน

คำนำสำนักพิมพ์

การกำหนดเส้นทางในอนาคตเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเผชิญ 'อนาคต' ก็ไม่ต่างกัน

เขาไม่เคยทำอะไรได้ดีสักอย่าง ไม่ว่าจะเรื่องเรียน คบเพื่อน หรือ การเข้าสังคม แต่สิ่งหนึ่งที่เขารื่นชอบและทำได้ดีที่สุดคือการเล่นเกม เพราะมีความสามารถด้านต่าง ๆ จำกัด เขาเลยงัดสกีลที่ถือว่าพอไปได้ ผันตัวมาเป็นสตรีมเมอร์เพื่อหาเลี้ยงชีพภายใต้ชื่อ 'ซังมา'

ทว่าด้วยความบังเอิญอย่างไรไม่รู้ วันหนึ่งขณะสตรีมเกมยอดฮิต อย่าง PUBG โดยเลือกลงเล่นคู่ เขาดันได้จับคู่กับ 'ซออินจุน' หนุ่มเสียง เพราะที่เป็นถึงหัวหน้าวงบอยกรุ๊ปชื่อดัง ไม่รู้ว่าหลังจากนี้จะเปลี่ยนจาก สตรีมเกมมาเป็นไลฟ์โชว์หวานจนเกิดไวรัสทั่วโลกอินเทอร์เน็ตหรือเปล่า เพราะไม่ว่าจะทำอะไร ซออินจุนก็ดูจะเทกแคร์ซังมาดีไปเสียทุกอย่าง นอกจากโบหน้าหล่อระดับฟ้าประทาน เสียงไพเราะที่ราวกับดนตรีขับกล่อม จากสวรรค์ ทำเอาใจหวิวไปกับทุกการกระทำ งานนี้ซังมาจะรับมือกับหัวใจ ที่ไม่ปกติของตัวเองอย่างไรกันนะ

Rose

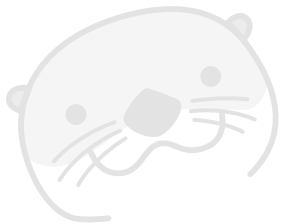
จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะนักอ่านทุกท่าน ผู้แปลรู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่ง
ที่มีโอกาสได้กล่าวทักทายกับทุกท่านผ่านหน้าหนังสือแบบนี้ค่ะ

นิยายเล่มที่คุณนักอ่านถืออยู่ในตอนนี้ เป็นเรื่องราวของ “โซนาทิก
หรือซังมา” สตรีมเมอร์หนุ่มที่มีชีวิตแสนธรรมดา แต่วันหนึ่งชีวิตจิตชีวิต
ของเขาก็ได้เปลี่ยนไป เมื่อเขาบังเอิญสู่มัจจุราญในเกมและได้เจอกับ
“ซออินจุน” ชายหนุ่มเสียงเพราะที่ได้ยินเสียงครั้งเดียวก็จำไม่ลืม ซึ่ง
ตัวตนที่แท้จริงของชายหนุ่มคนนี้เป็นนักร้องวงไอดอลชื่อดัง และจาก
ความบังเอิญก็นำพาให้พวกเขามาเกี่ยวข้องกัน ใกล้ชิดกัน พร้อมกับ
จังหวะหัวใจที่สั่นไหวมากขึ้นเรื่อยๆ...

ว่าว เกริ่นมาแค่นี้ก็ชักรู้สึกเขินๆ ขึ้นมาซะแล้วสิ แต่ความน่ารัก
ชวนเขินยังไม่หมดเพียงเท่านั้นนะคะ เพราะในตัวนิยายทั้ง 4 เล่มนักอ่าน
ทุกท่านจะได้ซึมซับเรื่องราวแสนน่ารักระหว่างพวกเขาทั้งสองที่จะทำให้
ได้อมยิ้มจนปวดแก้มไปตลอดจนจบเรื่อง แน่่อนว่าหากนักอ่านท่านใด
มีไอดอลในดวงใจ หรือติดตามสตรีมเมอร์เกมทั้งหลายอยู่แล้ว ยิ่งจะ
ทำให้รู้สึกอินกับเรื่องราวในนิยายมากเข้าไปอีกชั้น แต่นักอ่านทั่วไป
ก็ไม่ต้องกังวลนะคะ เพราะถึงทุกท่านจะไม่ได้อยู่ในแวดวงดังกล่าว หลัง
อ่านนิยายเล่มนี้แล้วอาจทำให้เกิดความรู้สึกอยากลองก้าวขาเข้ามาสัมผัส
ประสบการณ์จริงดูก็ได้จ้า

สุดท้ายนี้ ผู้แปลรู้สึกยินดีมากๆ ที่ได้มีโอกาสเป็นผู้ถ่ายทอด
นิยายเรื่องนี้ออกมาให้ได้อ่านกัน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องราวความ
สัมพันธ์น่ารักๆ ของโซนาทากับซออินจุนจะเป็น *ยาใจ* ที่ช่วยเยียวยา
จิตใจให้นักอ่านทุกท่านที่กำลังเหนื่อยล้า เป็นเมนู *ของหวาน* ที่จะ
ช่วยเพิ่มระดับความหวานให้จิตใจกระปรี้กระเปร่า เอาละ พร้อมดื่มด่ำ
ไปกับนิยายรักโรแมนติกเรื่องนี้แล้วหรือยังคะ ถ้าพร้อมแล้วก็เริ่มเปิดอ่าน
กันเลย!!

LIM17th

ผู้แปล

PROLOGUE

สิ่งที่ผมทำได้ดีมาตั้งแต่เด็ก มีเพียงการเล่นเกมเท่านั้น ส่วนคะแนนวิชาภาษาอังกฤษกับคณิตศาสตร์ของผมมันต่ำเตี้ยเรี่ยดินเสียทุกครั้งไป สมัยเรียนผมจึงได้ฉายาว่า ‘ซังมา (หน้าฝน)’ เพราะชอบทำฝนตกบนกระดาษข้อสอบ¹ แต่พอมาลองคิดดู น่าจะเป็นเพราะชื่อจริงของผมคือ ‘โซนาทีกี’²มากกว่า แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็เก่งวิชาภาษาอังกฤษพอตัวอยู่เหมือนกัน

หลังเลิกเรียนผมก็ตรงดิ่งไปนั่งแช่อยู่ในร้านอินเทอร์เน็ต ผมไม่ค่อยถนัดเรื่องกีฬาและไม่ชอบออกไปเตร็ดเตร่ข้างนอก จึงคบหากับแค่เพื่อนในเกมไปโดยปริยาย ผมลงดันเจี้ยน³ในเกม RPG⁴ แล้วอัปโหลด

---

¹ เป็นสแลง หมายถึง กาข้อสอบผิดเยอะมากราวกับทำฝน

² 소나가 แปลว่า ฝนที่ตกหนัก หรือฝนไล่ช้าง หมายถึง ฝนเม็ดใหญ่ที่ตกลงมาชุกใหญ่เพียงครู่เดียวแล้วหยุด

³ Dungeon คือ การทำภารกิจผาดาดันต่าง ๆ ตามเนื้อเรื่องของเกมเพื่ออัปเลเวลหรือสะสมไอเท็มที่จำเป็น เรียกสั้น ๆ ว่า “ดัน”

⁴ หรือ Role-playing Game เป็นเกมประเภทที่ผู้เล่นจะรับบทบาทสมมติเป็นตัวละครหนึ่งในเกม และเล่นไปตามกติกาของเกมผ่านการเลือกคำสั่งหรือเงื่อนไขที่ปรากฏขึ้นมา

คลิปที่ชนะเป็นครั้งคราว จนกระทั่งมีเพื่อนร่วมกิลด์⁵ มาชักชวนว่า ไม่ลอง สตรีมเกมในอินเทอร์เน็ตดูละ ผมเป็นคนประเภทพูดไม่เก่ง คิดว่าคงทำได้ ไม่ดี เลยปฏิเสธไป

สองปีผ่านไปผมก็ก้าวเข้าสู่สนามแห่งการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทั้งที่ ไม่ได้คาดหวังอะไร แต่ดูเหมือนผมจะดวงดีจนคำตอบที่เดาแล้วดันเป็น ข้อที่ถูกคะแนนใหญ่ ก็เลยสอบติดมหาวิทยาลัยที่ไม่เคยคิดฝันมาก่อน พ่อแม่ตื่นเต้นดีใจถึงกับลงทุนหาห้องพักแบบมีครัวให้ผมทันที

ทว่าหลังจากเข้าเรียนไปได้หนึ่งปี ผมก็ตระหนักในที่สุดว่าการเรียน นี้ไม่เหมาะกับระดับความสามารถของผมเลยสักนิด สุดท้ายผมก็ใช้สิทธิ์ พักการเรียนไปเข้ากรมอย่างคนที่ต้องการจะหลีกเลี่ยงไปจากมหาวิทยาลัย อยู่ไปอยู่มาจนปลดประจำการในวัยยี่สิบสองปี ผมก็ไม่อยากกลับไปเรียน ส่วนงานพาร์ทไทม์ก็ยังไม่อยากทำเข้าไปใหญ่

สิ่งที่อยากทำในทันทีมีแค่การเล่นเกมนั่น และด้วยยอดเงิน คงเหลือในบัญชีที่ลดน้อยลงไปทุกทีทำให้ผมกังวล จู้ๆ ผมก็นึกถึงคำชวน ของเพื่อนร่วมกิลด์ขึ้นมาได้ เลยเริ่มต้นการสตรีมด้วยความรู้สึกเกินกว่าครึ่ง ว่าน่าจะล้มเหลว ผมซื้อไมโครโฟนราคาถูกที่สุดจากอินเทอร์เน็ตและยก คอมพิวเตอร์จากบ้านมาไว้ที่ห้องพัก

ผมใช้ชื่อสตรีมเมอร์ว่า ‘ซังมา’ ตามฉายา ตอนเริ่มต้นก็สตรีมการลง ดันเจี้ยนเหมือนเมื่อก่อน และเพราะมีคนที่เคยดูผมตั้งแต่สมัยนั้นตามมาดู ทำให้ในเวลาแค่หนึ่งเดือนก็รวบรวมผู้ชมได้ประมาณหนึ่งร้อยคน แม้ว่าการ เล่นเกมจะสนุก แต่ก็ไม่มีรายรับเข้ามา อีกทั้งผมเล่นเกมโดยไม่พูด อะไรเลย พอสตรีมไปได้ไม่ถึงสองเดือน จำนวนผู้ชมก็ลดลงเรื่อยๆ

---

⁵ Guild คือ การรวมกลุ่มกันของผู้ที่เล่นเกมด้วยกันเป็นประจำเพื่อคอยช่วยเหลือ ซ้ำกันและกัน แลกเปลี่ยนความรู้ และทำหน้าที่เป็นสื่อกลางด้านข่าวสารและภารกิจ ในเกม

มิหนำซ้ำเซิร์ฟเวอร์เกมที่ผมเล่นยังขึ้นประกาศว่าจะปิดตัว เกมที่เล่นมาตั้งแต่มัธยมต้นกำลังจะหายไป ทำเอาผมเสียใจแทบตาย สุดท้ายในวันที่เซิร์ฟเวอร์ปิดตัว ผมเลยซื้อโซจูมาดื่มแล้วเล่นเกมในสภาพเมาแถมจำไม่ได้ว่าการสตรีมในวันนั้นดำเนินไปอย่างไร เหมือนว่าผมจะแค่กระดกโซจูแล้วพุ่มพวยกับเกมว่าอย่าไปเลยนะ

หลังแสดงพฤติกรรมนักร้องออกไป ผมก็มาตื่นเอาตอนบ่ายของอีกวัน ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่าจะตัวเองได้สร้างอดีตอันค่ามิดอย่างที่สุดเอาไว้ เลยไม่มีความกล้าที่จะเปิดโทรศัพท์มือถือ แต่แล้วตอนค่ำผมก็จำต้องเปิดโทรศัพท์อย่างเลี่ยงไม่ได้

ข้อความแชตจำนวนมหาศาลถูกส่งมาจากเพื่อนร่วมกิลด์ที่ไม่ได้ติดต่อกันหลายเดือน เร่งเร้าว่าให้รีบเปิดเข้าไปดูในช่องนอหุบ⁶ ไหนจะช่องที่เหมือนจะระเบิดเพราะถูกรีพอร์ตนั่นอีก ด้วยความวิตกผมจึงรีบเปิดดูทันที

แล้วผมก็ได้เห็นภาพเหตุการณ์เหลือเชื่อ

ตั้งห้าหมื่นคน! คึนเดียวจำนวนผู้ติดตามเพิ่มขึ้นตั้งห้าหมื่นคน

ที่ผ่านมา ทุกครั้งที่ลงคลิปฉบับแก้ไขใหม่ มีผู้ติดตามเพิ่มขึ้นแค่ทีละสิบคน ตอนแรกผมคิดว่าช่องคงโดนแฮ็ก แต่เพราะลิงก์ที่เพื่อนร่วมกิลด์ส่งมาจึงทำให้ผมรู้สาเหตุ

หนึ่งในผู้ชมบันทึกสตรีมของผมวันนั้นได้อัปโหลดลงโซเซียลโดยใช้ชื่อคลิปว่า ‘แฟนเก่าของโลกเกมออนไลน์’ ในคลิปคือผมที่เล่นเกมตอนเมากำลังพูดคำที่คาดไม่ถึงอย่าง ‘อย่าไปนะ’ ‘เธอทิ้งฉันไปได้ยังไงกัน’ ‘เธอลืมความทรงจำระหว่างเราแล้วหรือ’ ในคำคึนเดียว จู่ๆ คลิปนั้นก็มียจำนวนผู้รับชมเพิ่มขึ้นมหาศาล ผู้คนจึงหลั่งไหลเข้ามาในช่องของผมด้วย

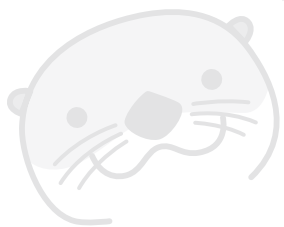
⁶ ㄴ툰브 แพลตฟอร์มวิดีโอเลียนแบบมาจาก YouTube โดยคำว่า นอ (ㄴ) ในภาษาเกาหลีมีความหมายว่า ‘คุณ’ ตรงกับคำว่า You

โดยปริยาย

ช่องคอมเมนต์ที่ว่างเปล่ามาตลอดกลับเต็มไปด้วยข้อความว่า ‘น่ารักอะ’ แล้วยังมีคอมเมนต์ที่ว่า ‘ทั้งที่เป็นสตรีมลงต้นหน้าเบื่อกๆ แต่ชอบเสียงจิ้งเลย’ อีกด้วย อดตีอันดำนิดที่ไม่อาจลบได้ก็กลับกลายเป็นโอกาสหลังเหตุการณ์ “แฟนเก่า” จำนวนผู้ชมไลฟ์ก็กลายเป็นพันคน พวกเขาต่างคอยสนับสนุนและให้กำลังใจผมอยู่เนืองๆ

หนึ่งเดือนผ่านไป ผมรู้สึกขอบคุณเหลือเกินที่ตอนนี้ผมได้กลายเป็นสตรีมเมอร์ซึ่งมีจำนวนผู้ติดตามหลักแสนแล้ว

ทดลองอ่าน

Stage 1

“เป็นไบบ้า เสียงโอเคไหมครับ”

- ▷ ท่านซัง~
- ▷ เสียงโอเคเลยคะ เจี่ยม!
- ▷ วันนี้คงไม่ได้จะเล่น PUBG¹ อีกนะ

“อา วันนี้ผมก็ว่าจะเล่น PUBG นะ...”

- ▷ เอ่อ แพ้ 5 รอบติดแล้วนะ~
- ▷ มือใหม่ ໄ໊ ^^

---

¹ย่อมาจาก Player Unknown's Battlegrounds เกมออนไลน์แนวเบ็ตเทิลรอยัล โดยผู้เล่นจะต้องต่อสู้กันด้วยอาวุธหลากหลายชนิด บนแผนที่ที่จะบีบบังคับให้แคบเข้ามาเรื่อยๆ ผู้ที่รอดชีวิตเป็นคนสุดท้ายหรือทีมสุดท้ายคือผู้ชนะ

“ผมจะอยู่ในที่อบอุ่นให้ดูครับ! จริงๆ นะ”

ถึงจะไม่ได้เปิดกล้อง แต่ก็เปลี่ยนมาใช้ไมค์อย่างดี ตอนนั้นผมไม่ได้สตรีมลงต้นเจียนอีกแล้ว แต่หันมาเล่นเกมที่กำลังฮิตในช่วงนี้แทน ช่วงนี้เกมยิงอย่าง ‘PUBG’ กำลังเป็นที่นิยม ดังนั้นผมจึงเล่นแค่เกมนี้มาหลายวันแล้ว ข้อดีคือมีผู้ชมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และผมเองก็รู้จักเล่นมุกบ้างแล้ว แต่ปัญหาคือทักษะของผมเอง

แม้จะทะนงตัวว่าเล่นเกมเก่ง แต่นั่นก็ดีพอแค่ลงต้นเจียนกับฆ่ามอนสเตอร์ในเกม RPG เท่านั้น ผมเพิ่งตระหนักได้เมื่อไม่นานมานี้ว่าที่จริงแล้วมันใช้ไม่ได้เลยกับเกมยิงที่ต้องใช้ทักษะความแม่นยำในการเล็ง ดังนั้นทุกครั้งที่ผมเล่นเกมยิงจึงไม่อาจสลัดข้อแนะนำของผู้ชมไปได้เลย บางทีวันนี้ผมคงจะต้องเล่นเกมด้วยแรงต่อต้านภายในใจอย่างมหากาล

“ขอไปเอาน้ำเดี๋ยวนะครับ~”

ผมเปิดหน้าล๊อบบี้เกมทิ้งไว้แล้วลุกออกไปครู่หนึ่ง ทันทีที่ถือแก้วกลับมาหน้าคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ด้านล่างจอก็มีแจ้งเตือนว่ามีผู้ชมโตนตหนึ่งหมื่นวอนปรากฏขึ้น ผมควบคุมน้ำเสียงให้หนึ่งแล้วอ่านข้อความที่ผู้ชมส่งมา

“ขอบคุณคุณเกาะหนีบซังมา สำหรับหมื่นวอนครับ! ถ้าได้ทีหนึ่งจะให้ห้าหมื่นวอนเหอ ไมลี คราวนี้ผมจะชนะจริง ๆ ผมนะเรียนรู้อากคลิปเมื่อวานแล้วนะครับ”

พอพูดจบ ช่องแชตก็เลื่อนขึ้นไปด้วยความเร็วอย่างน่าตกใจ

- ▷ ฮ่า ๆ ๆ ใครเขาจะเชื่อละนั่น ттт
- ▷ พี่ซังมา เมื่อวานพี่ก็พูดแบบนี้ละครับ ฮ่า ๆ
- ▷ เมื่อวานใครกันที่หัวร้อนจนบอกว่าจะเลิกเล่นแล้ว

ข้อความเหล่านั้นถูกต้องทุกอย่าง จนผมไม่มีอะไรจะเถียง ได้แต่แอบนึกไม่ชอบใจ ขณะที่ช่องแชตกลับเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ แล้วความรู้สึกอยากเอาชนะตอนตั้งใจลงดันเจียนเมื่อสมัยเด็กก็ค่อยๆ ฟุ้งคืนกลับมา ผมคลายนิ้ว แล้วจับเมาส์ให้มันอีกครั้ง

“ผมจะเล่นใหม่ตูดู้อีครึบ คุ้แรนคอม”

พอเล่นเกมคนเดียว ผมก็แทบจะแพ้ทันที เล่นด้วยกันสองคนกับคนที่ไม่รู้จักรังยังน่าสบายใจชะกว่า บางครั้งถ้าได้ร่วมทีมกับคนที่น่าสนใจ ผมก็จะเลือกอัปโหลดคลิปกนั้นลงเป็นคอนเทนต์ในช่อง แม้ว่าในช่องแชตจะมีคำพูดประเภท ‘คิดจะขึ้นรถเมล์’² ‘สินะ’ ‘ขึ้นรถฟรีอีกแล้ว’ อยู่มากมาย แต่ผมพยายามไม่สนใจ

“ไอ๊ะ จับคู่แล้ว”

พอเข้ามาในหน้าห้องหลัก ผมก็ได้เห็นตัวละครมากมาย ตานี้ผมได้เล่นคู่กับคนที่ชื่อไอดีเป็นสีน้ำเงิน ผมเห็นไอดีบนหัวของตัวละครชายธรรมดาๆ ที่อยู่ไกลออกไปนั้นระบุว่า ‘J970728’ ผมรีบขยับเข้าไปหา เปิดไม้คี่ในเกมและเอ่ยทักอย่างระมัดระวัง

“เปิดไม้คี่ไหมครึบ”

ไม่มีการตอบรับใดๆ ผมคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะไม่ได้ยิน จึงพูดซ้ำอีกครั้ง ทันใดนั้นตัวละครตัวนั้นก็จ้องมาที่ผม แล้วก็เดินห่างออกไปอีก เพราะยังไม่เริ่มเกม ต่างคนต่างเดินก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่ถึงอย่างนั้นผมก็อยากไปด้วย จึงวิ่งตามหลังอีกฝ่ายไป

“สวัสดีครึบ~”

ตัวละครนั้นหันขวับมามองผม แล้วเดินต่อไปข้างหน้าอีกครั้ง ถึงจะ

² ในที่นี้เป็นการเปรียบเปรยถึงการอาศัยฟังพาดคนอื่นเพื่อบรรลุเป้าหมาย เช่นเดียวกับเวลาขึ้นรถเมล์ที่เราจะร่วมโดยสารยานพาหนะเดียวกันกับผู้โดยสารคนอื่นเพื่อไปยังจุดหมายปลายทาง บางครั้งก็ใช้ว่า ขึ้นรถฟรี

โล่งใจที่เขาได้ยินเสียงผม แต่ไม่รู้ทำไม เหมือนกลายเป็นผมพูดอยู่คนเดียว ในช่องแชตเกิดไฟลุกฟ้บขึ้นอ้กคร้้ง

- ▷ ต่อบไปเล่นคนเดียวเหอะ
- ▷ คนน้ันเขาน่าจะไม่เบ็ดไมค์นะคร้บ
- ▷ คุณซ้งมาซ้บไปเลย

“ไม่เหอกร เพราะเขาเป็นมือโปรก็เลยไม่คุยไม่ไซเหอ”

- ▷ น้ก้าล้งย้บย้บจากปากตัวเองว่าเบ็ดไมค์เพราะเป็นมือใหม่เหอเนี้ย
- ▷ ออย่าขย้บนักสิคะ คิกๆ คุณซ้งมาใจเสี้ยแล้ว

“ตั้งใจเล่นเกมคร้บ ตั้งใจกัน”

ในบรรดาผู้ซมจ้บจ้บมกไม่มีใครอยู่ซ้บงผมเลย ผมก้ากสิบความค้บค้บแล้วตั้งใจว่าคร้้งน้ันจะตั้งอยู่รอดไปจนถึงตอนจบให้ได้

ในที่สุดเกมก็เริ่มต้บ ผมกับเขาซ้บเครื่องบิบล้บเดียวกันแล้วบิบลตรงล้ดท่อบฟ้าไป มาถึงตรงน้ีก็ตั้งตัดสิบใจด้วยกันแล้วว่าจะกระโดดลงตรงจุดไหน ทว่าเขากลับมาร์กสิบเลือบลงบนแผนที่ขนาดใหญโดยไม่พูดไม่จา

“ไปทีน้เหอคร้บ ดีเลยคร้บ เยี่ยมคร้บ!”

ไม่มีการตอบรับเซนเดิม ถึงอย่างน้ันก็ไม่รู้ทำไมกล้บความเป็นมือโปรถึงได้ฟ้บกระจาจนผมเลือบเชื่อใจเขา พอได้เวลาที่เข้าใกล้จุดมาร์กสิบเลือบ ผมก็กดปุ่มกระโดดลง ทนทีที่ถึงฟ้บอย่างปลอดค้บยก็ตรงเข้าไปยังบ้านที่อยู่ซ้บงๆ ‘เกม PUBG’ ผู้เล่นตั้งค้บหาแล้วเก็บบิบลหรือยา³

³ในเกม PUBG จะใช้กล่องยาและผ้าพันแผลเพื่อฟ้บพลังชีวิต จึงเรียกรวมๆ ได้ว่า ยาหรือไอเทมฟ้บพลัง

จากในแผนที่

หากเล่นเกมมาหลายครั้ง แค่มองก็จะรู้ทันทีว่าไอเท็มอันไหนดีไม่ดี แต่ผมยังเป็นมือใหม่จึงมักจะเก็บทุกอย่างที่เจอ เมื่อฟาร์มของ⁴จนเกลี้ยงบ้านแล้ว ก็เข้าไปในตู้คอนเทนเนอร์ที่อีกฝ่ายอยู่ แล้วคอยระวังโดยรอบ เพราะยังไม่เห็นศัตรูแถว ๆ นี้ผมจึงชวนคุยเรื่อยเปื่อย

“คุณไอเจคงพูดน้อยสินะครับ”

ไร้การตอบกลับ

“คุณเล่นเกมนี้มานานหรือยังครับ”

ช่างเป็นบทสนทนาที่อ้างว้างจริง ๆ แล้วผมก็เหลือบไปมองที่ช่องแชต

▷ อะไรเนี่ย ฮ่า ๆ ๆ ๆ

▷ คุณซังมา หยุดกวนได้แล้ว

▷ เขาคงรู้ว่านี่คือซังมาผู้แสนอ่อนแอ เลยเจียบใส่สินะ

ดูท่าพวกผู้ชมจะสนุกกับสถานการณ์นี้เหลือเกิน ผมถอนหายใจแผ่วเบาแล้วจึงออกไปนอกบ้าน อีกฝ่ายที่เอาแต่ฟาร์มอยู่เจียบ ๆ กระโดดออกไปนอกหน้าต่าง เมื่อดูแผนที่เล็ก ผมก็เห็นเขากำลังเคลื่อนที่ไปทางทิศตรงข้ามกับผม ไปด้วยกันไม่ดีกว่าเธอ เขาเป็นว่าตามหลังเขาไปก่อนแล้วกัน ขณะเดียวกันผมก็คอยดูช่องแชตอยู่เรื่อย ๆ

ในตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงปืนจากที่ไกล ๆ ผมที่เริ่มวิตก ตั้งใจจะซ่อนตัวและหันมองดูโดยรอบ ก่อนอื่นต้องหมอบตัวต่ำและซ่อนหลังกำแพง ทว่ากลับโดนกระสุนไม้อูฐที่มายิงใส่ เลือดลดฮวบในชั่วพริบตา แล้วผมก็ล้มลงอย่างหมดแรง

“เอ๋? มันมาจากไหนกันเนี่ย”

⁴ คัพท์เกม หมายถึง เก็บสะสมอาวุธ ยา และของต่างๆ สำหรับใช้ในเกม

- ▷ บัดโธ่ ซังมาเอี้ย
- ▷ เจ้าตาถั่ว ฮ่าๆ โคตรตาถั่วเลย
- ▷ คุณซังมาช่วยมองข้างๆ ที่เถอะคะ

ผมหันไปด้านข้างตามคำพูดของผู้ชม ตรงพงหญ้ามีตัวละครฝ่ายตรงข้ามซ่อนอยู่ ตอนนีผมรู้แล้ว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง พื้นดินรอบตัวมีกระสุนร่วงกราวดังแกร็งๆ เพื่อเป็นการเตือนรณเฮือกสุดท้ายผมจึงพูดออกมาคือนเกมไปว่า

“โอ๊ะๆ ผมตายแล้วครับ โผมมมม!”

ตอนนั้นเอง เสียงตุ้มพลันดังสนั่นขึ้นมา แล้วเสียงปืนก็หยุดลง พอผมขยับเมาส์ เขาก็เอาแต่เก็บไอเท็มมาตลอดกลับกำลังไหลดกระสุนปืนยิงใส่ศัตรูที่อยู่ไกลออกไปจนลึบในนัดเดียว อย่างที่คิด เขาเป็นมือโปรโคตรเทพ

“ว้าว ขอขอบคุณครับ คุณโอเจ”

ผมขยับมูมมองบนจอไปทางอีกฝ่ายทั้งที่ตัวเองยังนอนเบ๊บบอยู่บนพื้น ผมไม่มีไอเท็มเพิ่มเลือดอยู่ในมือเลย เขาจะมีไหมนะ หลังจากซ่อนตัวหลังที่กำบัง ผมก็จ้องเขม็งไปยังท้ายทอยอีกฝ่ายอย่างขอความช่วยเหลือ ทว่าเขาไม่ซายตาแลผมที่มีสภาพร่อแร่เลยสักนิด ยิ่งคงเอาแต่มุงมันลอบยิงอยู่ด้านหลังเนินเท่านั้น

“หรือเขาจะไม่ว่าผมลึบแผละอยู่...”

- ▷ ฮ่าๆๆๆ โดนทิ้งแล้วสินะ
- ▷ นี่ไม่ใช่เป็นการขอให้ตายไปเถอะเพราะเป็นภาระเกินไปหรือ
- ▷ คุณซังมา ฆ่าตัวตายอย่างมีสำนึกเถอะครับ

คงไม่ใช่หอรอกมั้ง ขณะพยายามปล่อยผ่านไปอย่างนึกขำ ในที่สุดพอขึ้นคิลฟีด⁵ อีกฝ่ายก็ลดปืนไรเฟิลลง ผมคิดว่าคงถึงคราวที่เขาจะมาช่วยผมแล้ว แต่เขากลับหายเข้าไปในบ้านหลังข้างๆ แทนที่ ช่องแชตเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเยาะผมอีกครั้ง หากเป็นแบบนี้ผมคงเลือดไหลหมดตัวจนตาย ผมปล่อยเมาส์ด้วยความรู้สึกยอมแพ้ไปกว่าครึ่งพร้อมถอนหายใจยาว แล้วด้านล่างจอก็ปรากฏหน้าโดเนตพอดิ

“คุณเลิกแหม่งถือเป็นภาษาดอกไม้นะในเกมโทด...ขอบคุณสำหรับพันวอนครับ ไม่ใช่เนะ เขาคงไม่ทิ้งผมหอรอกครับ เมื่อกี้เขาก็เพิ่งช่วยผมไว้ ก็บอกกว่าไม่ใช่ใจ เดี่ยวเขาก็กลับมาอีก”

- ▷ ครับ ไม่กลับมาครับ
- ▷ ซังมอลองพูดว่าอย่าร้องไห้หน่อย

จากในแผนที่เล็ก ผมเห็นเขากำลังเคลื่อนไหวก่อนไปมาอยู่ ไม่ว่าจะมองยังไงก็ไม่ใช่การเคลื่อนไหวก่อนเพื่อกลับมาช่วยผม ด้วยความกังวลผมเลยแอบเปิดไมค์ของตัวเองในเกม

“คุณครับ...?”

ในตอนนั้นเอง ก็ได้ยินเสียงปืนดังต่อเนื่องอยู่ภายในบ้าน ผมสะอึกด้วยความตกใจก่อนจะปิดปากสนิท เมื่อการต่อสู้สั้นๆ นั้นจบลง ประตูบ้านก็เปิดผางออก ตรงปลายเท้าซึ่งสะอาดหมดจดไม่เสียเลือดสักหยดของอีกฝ่ายมีกล้อง⁶ อยู่สองใบ นำประหลาดใจจริง เขาฆ่าศัตรูสองคนในคราวเดียวได้ยังไงกัน ในที่สุดเขาที่มัวชะมักเข้มนั่งลงแล้วลุกขึ้นเพื่อ

⁵ Kill feed ระบบการแจ้งเตือนเมื่อผู้เล่นคิล (สังหาร) ผู้เล่นอีกฝ่ายในเกมได้

⁶ ในเกม PUBG เมื่อผู้เล่นโดเนคิล ศพจะกลายเป็นกล้อง โดยในกล้องจะมีไอเท็มที่ผู้เล่นคนนั้นเก็บสะสมไว้ ผู้เล่นคนอื่นสามารถเก็บของในกล้องนั้นได้

ลูตกกล่อง⁷ ก็สังเกตเห็น ว่าผมที่หมอบราบบนพื้นยังคงมีชีวิตอยู่

“เห็นไหม ดูลิ! ผมไม่ได้ถูกทิ้งสักหน่อย”

ผมพูดด้วยน้ำเสียงฮึกเหิม แม้ตัวละครของอีกฝ่ายจะไม่เปลี่ยนสีหน้า แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้รู้สึกเหมือนเขาตู่แก๊งไม่น้อย การฟาดฟันทางสายตาระหว่างที่เลือดผมลดหยุดทันใด เมื่อจู่ๆ เสียงเปิดไมค์ก็ดังขึ้น

“อาๆ”

นั่นเป็นเสียงของอีกฝ่าย

“ขอโทษนะครับ ผมได้ยินเสียงผีเท้าข้างในเลยมัวแต่สนใจตรงนั้น”

ผมเหม่อมองทะเลหน้าจอ ขอโทษก็แล้วกัน ก่อนอื่นควรต้องขอให้เขาช่วยดึงก่อน⁸ แต่ผมกลับนั่งอึ้งไปหมด เสียงที่ได้ยินผ่านหูฟังเหมือนกับเสียงนักพากย์ชื่อดังสักคนหนึ่ง ดังนั้นผมเลยเปลือยหลุดปากพูดความในใจออกมา

“...เสียงโคตรเพราะเลย”

เพื่อให้สตรีมได้ตีผมจึงดูวิดีโอของพวกสตรีมเมอร์มามากมาย ในบรรดานั้นก็มีคนที่ถูกร่ำลือว่าเสียงเพราะอยู่เยอะ แต่เพิ่งจะเคยเจอกับตัวเป็นครั้งแรก แค่ได้ยินเสียงก็จินตนาการถึงความพิเศษอื่นๆ ได้หมด คล้ายนักแสดงที่รับบทนำในหนังประเภทฟิล์ม noir และยิ่งคล้ายดีเจวิทยุที่คอยอ่านกลอนในช่วงเช้าตรู่ด้วย ไม่ใช่แค่ผมเท่านั้นที่ตกใจ

- ▷ อะไรรอ บ้าแล้ว ใส่หูฟังแบบ
- ▷ เสียงนี่มันอะไรกัน สุดยอด
- ▷ คุณซังมา ยังไงก็ต้องอัปโหลดสตรีมนี่นะคะ

⁷ คัพท์เกม หมายถึง การเก็บไอเท็มในกล่องของผู้เล่นคนอื่นที่เสียชีวิตแล้ว

⁸ คัพท์เกม หมายถึง ช่วยชีวิต เมื่อผู้เล่นโดนโจมตี ก่อนที่เลือดจะหมด เพื่อนในทีมสามารถช่วยชีวิตเพื่อให้เพื่อนร่วมทีมกลับมาเล่นต่อได้

ช่องแชตร้อนระอุจนคล้ายจะระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ ผมรีบตรวจสอบดูว่าคัตบั้นทีกเอาไว้แล้วหรือเปล่า จากนั้นจึงเปิดหน้าเกมขึ้นมาอีกครั้ง อีกฝ่ายไม่รู้สถานการณ์ที่เกิดขึ้น หลังจากช่วยชีวิตผมแล้ว เขาก็กำลังรื้อยาออกมาวางไว้รอบตัวผม เหมือนว่าจะทิ้งไว้นานไปแล้ว ผมจึงรีบเปิดไมค์ทันที

“อา...ขอบคุณที่ช่วยชีวิตผมนะครับ!”

“อยากได้อะไรไหมครับ”

“ถ้าพอมีปืนเหลืออยู่ ก็รับกวนด้วยนะครับ”

ทันใดนั้นเขาก็เอาปืนกับไอเท็มอื่นๆให้ แม้กระทั่งเกราะก็ยังถอดให้ ระหว่างที่เขากลับไปจัดการกล่องที่อยู่ตรงศพอีกครั้ง ผมก็ปิดไมค์เกมและพยายามสงบใจที่เต็นรัว

“ได้ยินไหมครับ ได้ยินเสียงไหม ว้าว โคตรเพราะเลย”

▷ อ้อๆ สวดยอดมากจ้า

▷ ชวนเล่นด้วยกันไปตลอดเลยสิคะ ㅠㅠ

“เขาให้ผมวางเลเวลสองผมด้วยละ สูดยอด ผมเหมือนจะตกหลุมรักเลยอะ”

▷ ฮ่าๆๆ ทำไม พี่ห้วนไหวเหอครับ

▷ พี่ซังมาไม่มีหมวกง...ฟาร์มหน่อยเร็ว ㅠㅠ

▷ โคตรตลก คุณซังมาได้นับอดแบบกะทันหัน

▷ ทำตัวสนิทสนมกันอีกสิ!!!!

ระหว่างที่ผมคุยกับผู้ชมและเก็บไอเท็มมาสองสามชิ้น อีกฝ่ายก็เดินไปที่ไหนสักแห่งแล้ว ผมรีบขยับเมาส์แล้วไล่ตามไปทันที ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว้าวแค่ตามเขาไปเท่านั้นผมก็จะชนะตานี้ได้อย่างไร้ปัญหา

ขณะที่เดินไป เขาก็จะคอยหันหลังมาเป็นพักๆ เพื่อดูว่าผมกำลังตามมา อยู่หรือเปล่า ถึงจะเปิดไม้ค้ไว้ แต่เหมือนเขาจะเป็นคนไม่ค่อยพูดอยู่แล้ว คล้ายว่าบรรยากาศจะเงียบเกินไป ผมจึงสวมวิญญาณสตรีมเมอร์เริ่มการ สัมภาษณ์แบบปัจจุบันทันด่วน

“คุณโอเจเล่นเกมนี้มานานหรือยังครับ”

“เพิ่งเล่นได้ไม่นานครับ”

“แต่คุณเล่นเก่งมากเลย ที่เล็งก่อนหน้านั้นก็แม่นโคตรเลย!”

“...ขอบคุณครับ”

เพราะเขาเงียบไป บทสนทนาจึงไม่ต่อเนื่อง ผมไม่รู้ว่าจะถามอะไรดี จึงเบนสายตาเพื่อรับความช่วยเหลือจากผู้ชม ทว่าในช่องแชตกลับกำลังไหล ไปในทิศทางอื่น

▷ เหมือนจะรำคาญนะนั่น ฮ่าๆๆ

▷ ฮ่าๆๆๆ แผนการล้มเหลวแล้ว

▷ ก็คุณซังมาโสดสนิทนี่คะ ฮีๆ

ผมโสดสนิทก็จริง แต่รู้สึกไม่ยุติธรรมยังไงบอกไม่ถูก ผมยอมแพ้กับการต่อบทสนทนากับพวกผู้ชมและฟาร์มของต่อ ในตอนนั้นเองผมก็ พบหมวกที่เจ๋งที่สุดตรงชั้นบนสุดของบ้านร้าง อีกฝ่ายก็มีแค่หมวกเลเวลสอง ถ้าผมเอาหมวกนี้ให้เขาก็น่าจะดีนะ ผมเดินไปหาเขาอย่างระวังด้วยจิตใจ ของแฮมสเตอร์ที่ได้รับเมล็ดทานตะวันเป็นของขวัญ

“ผมจะลองใช้หมวกนี้เอาใจเขาดูนะครับ”

▷ ไฟต์ตั้ง~ ออกไปบู๊เดี่ยวเถอะ~

▷ ไม่ต้องอ้ำแล้วใส่เองเลยเถอะคะ~ ฮ่าๆๆๆ

▷ ฮ่าๆๆ อะไรเนี่ย ฮ่าๆ

ผมลตปีนลง เดินเข้าไปทางด้านหลังของเขาที่กำลังสำรวจด้านนอก หน้าต่างอยู่ซ้า ๆ อีกฝ่ายที่ได้ยินเสียงผีเท้าก็หันหลังมาทันทีพร้อมกับ เล็งปีนมาทางผม เมื่อผมหยุดยืนเรียบร้อยในท่าที่ไม่ได้ยกอาวุธ เขาจึง ลตปีนลง เพราะใจสั้นร่วอย่างประหลาด ผมจึงต้องควบคุมน้ำเสียงให้หนึ่ง แล้วพูดออกไป

“คือคุณโอเจ ผมเจอหวมกเลเวลสูงที่สุดครับ”

“ครับ หวมกเลเวลสามเลยนะครับ”

“ครับ ใช่ คือว่า...”

ผมวางหวมกลงตรงหน้าแล้วถอยหลังไปหนึ่งก้าว ช่องแชตตอนนี้ เต็มไปด้วยคำว่า ‘ซ้า ๆ’ จำนวนคนที่ร่อคอยปฏิภริยาของอีกฝ่ายเพิ่มขึ้น มหาศาล ทว่าในจำนวนนั้นมีเพียงผมคนเดียวที่ใจสั้นระร่ว อะไรกันเนี้ย ทำไมหัวใจเต้นเร็วเร้นัก ผมกลืนน้ำลายฝืด ๆ แล้วเสียงทุ้มก็ดังลตผ่าน หูฟังออกมา

“จะให้ผมใช้หเรอครับ”

“ครับ! คุณแก่งแล้วต้องไปถึงอันดับหนึ่งให้ได้สิครับ!”

มันก็ดีที่กล้าพูดออกไป แต่คงเพราะความประหม่า หางเสียงถึงได้หลง ขนาดนั้น ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ผมได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากหูฟัง ด้วยน้ำเสียงไพเราะ แม้จะเป็นเพียงเสียงหัวเราะสั้น ๆ ก็แสงนุ่มนวล ดูเหมือน ว่าเขาจะไม่ได้เป็นคนแข็งกระด้างอย่างที่คิด

อีกฝ่ายกระซิบป็นขึ้นอีกครั้ง เดินผ่านหวมกไบนั้น ก่อนจะพูดประโยค หนึ่งออกมาอย่างไม่เสีใจ

“คุณใส่หน้าจะตีกว่านะครับ ต้องปกป่องตัวเองไว้”

คำพูดไม่คาดฝันท่าเอาผมพูดไม่ออกและถอนหายใจแรง ระหว่างนั้น เขาก็เดินลงบันไดไปยังชั้นล่างเฉยเลย ผมจ้องช่องแชตกับหน้าเกมสลัไปมา อย่างรวดเรีว

- ▷ น้มน้บรยากาศอะไรงั้นเนี่ย
- ▷ ใครช่วยใส่เพลงประกอบที่ครับ คิกๆๆ

ถัดจากข้อความนั้นก็มีคนใส่เพลงประกอบเข้ามาทันทีจนน่ากลัว ลิงก์วีดีโอเนื้อหาถูกแบนมาด้วย เพราะไม่มีชื่อจึงไม่รู้ว่าเป็นวีดีโออะไร ผมคลิกที่วีดีโอที่ดูด้วยใจสั่นไหว เสียงดนตรีกับเสียงนักร้องชายที่คุ้นหู ก็ดังออกมา *ที่เก็บซ่อนไว้ ใจที่เขินอายของฉัน~ ทั้งหมดนั้น...*

“ขอบคุณคุณพี่ซังมาแล้วผมละ สำหรับห้าพันนอนครับ อา เพลงประกอบนี่มันจริงๆเลย!”

วีดีโอทำไมถึงได้ยาวขนาดนั้นกันนะ เพราะกำลังฟังวีดีโออยู่นอยู่ หมวกที่หล่นลงบนพื้นจึงได้ดูสว่างไสว โชคดีที่ผมไม่ได้เปิดกล้อง แก้มสองข้างร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ผมเลยเอาแก้วน้ำเย็นแบบแก้วและใช้อีกมือเก็บหมวกขึ้นมาสวม

พวกผู้ชมจัดการตัดต่อออกมาจนเสร็จ แล้วยังใจดีช่วยเรียงใหม่ไลน์ให้ ถึงผมจะถูกแกล้ง แต่นั่นก็แค่พวกคนที่บ้าคลั่งเท่านั้น ผมส่ายหัวแล้วรีบตามหลังอีกฝ่ายไปทันที

“เพราะทุกคนทำแบบนี้กันอยู่เรื่อย บรรยากาศมันเลยแปลกๆ ใจครับ ตอนนี้ผมจะจอต้อแค่เกมจริงๆ แล้วนะครับ~”

- ▷ ได้ฟังคำพูดนั้นมาก็รอบแล้วเนี่ย ฮ่าๆ
- ▷ คุณซังมา ตั้งแต่วันนี้ใช้ชื่อนี้เถอะค่ะ ㅠㅠ
- ▷ เพิ่มคิลแล้วโชว์ด้านเท่ๆ ให้ดูทีเถอะ

ระหว่างที่วุ่นวายอยู่นั้น จำนวนผู้เล่นก็ลดลงไปกว่าครึ่งแล้ว ผมรวบรวมไอเท็มที่จำเป็นได้หมดแล้ว ตอนนี้เหลือแค่การต่อสู้จริงเท่านั้น พอดคิดได้แบบนี้ก็มีเสียงระเบิดจากด้านหลังเนินเขาทันที ผมและเขาที่สับขาวิ่งกัน

อย่างเอาเป็นเอาตายต่างหลบไปซ่อนตัวหลังตู้คอนเทนเนอร์พร้อมกัน

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ เขาก็พึมพำอะไรบางอย่างออกมา เสียงป็นสนั่นหวั่นไหวทำให้ได้ยินไม่ชัด ผมที่คิดว่าพลาดเสียงอันไพเราะนั้นไปจึงรีบท้วงทันที

“ครับ? ว่าอะไรนะครับ”

“ผมบอกให้ระวังตัว มีความเคลื่อนไหวอยู่ข้างหลังคุณครับ”

“เฮ้อก ครับ”

ผมหันไปมองด้านหลังครั้งหนึ่งแล้วจึงเข้าไปด้านในตู้คอนเทนเนอร์ เสียงป็นยังคงดังอย่างต่อเนื่องอยู่ด้านนอก จำนวนผู้เล่นเองก็ลดลงไปที่ละคนสองคน ปล่อยให้ผมก็เหมือนเป็นตัวภาระ ดังนั้น จึงปล่อยสตรีมไว้แล้วจดจ่อกับเกม ผมส่ายป็นไรเฟิลในมือไปรอบๆ แล้วก็พบสีสนแปลกตาบางอย่างเคลื่อนผ่านพงหญ้าแวบหนึ่ง เป็นคนนั้นเอง

ผมสูดหายใจเข้าเล็กน้อยและคลิกเมาส์ บัง! พอเสียงกังวานดังขึ้น ผมก็คลิกอีกครั้งทันที ดูท่าอีกฝ่ายจะไม่มีเพื่อนเหลืออยู่แล้ว หน้าจอถึงขั้นแจ้งเตือนหนึ่งคิลทันที นั่นเป็นวินาทีที่ลอบยิงในเกมนี้สำเร็จเป็นครั้งแรก ผมเองตื่นเต้นดีใจจนผลอโห่ร้องยินดีออกไมค์

“ว้าว! คุณโอเจเห็นไหมครับ ผมได้คิลแรก! คิลแรก!”

ผมไม่ได้ยกป็นขึ้นมาอีกและไพล่ออกมานอกตู้คอนเทนเนอร์ ในขณะที่ดีใจสุดๆ เขากลับนิ่งเงียบ อีกทั้งช่องแชตเองก็กำลังขึ้นข้อความเหมือนกันรัวๆ ข้อความไหลอย่างรวดเร็วผมจึงมองไม่ทัน วินาทีนั้นเองผมก็ได้ยินเสียงร้อนใจของผู้ชายอีกคน

“ข้างหลัง หลังคุณ”

“หา?”

นั่นคือคำสั่งเสียสุดท้ายก่อนตัวละครจะล้มคว่ำลงกับพื้น ผมไม่รู้ว่าหมวกของตัวเองแตกไปทันทีที่ได้คิลแรก ปืนที่กราดยิงมาอย่างแม่นยำเพื่อคร่าชีวิตนั้นทำให้ผมหมดสภาพจนไม่อาจช่วยชีวิตได้ สุดท้ายแล้ว

ผมก็ต้องตาย ดูเหมือนว่าช่วงที่ผมซุ่มโจมตี คงมีใครบางคนเข้ามาจากทางด้านหลัง

ผมตาลอยอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก ทันใดนั้นช่องแชตก็มีคำว่า ‘ฮ่าๆ’ ขึ้นมาเต็มไปหมด

▷ ซังมาตายอีกแล้ว ฮ่าๆๆ ตายทุกวันเลย

▷ จับคู่ได้ดี แต่นายดันเป็นสตรีมเมอร์ที่ได้รับโอกาสแล้วปล่อยให้มันหลุดลอยไปเสียอย่างนั้น

ต่อให้ผมลิบปากผมก็เถียงอะไรไม่ได้แล้ว ผมจึงตีมน้ำที่วางอยู่ตรงหน้าเข้าไปอีกหนึ่งด้วยความอายนะ เหล่าศัตรูกวาดเอาไอเท็มที่ผมเก็บมาด้วยความยากเย็นไปต่อหน้าต่อหน้าอย่างสบายใจ เพราะแสดงใจที่จะดู ผมจึงเปลี่ยนไปใช้มุมมองร่วมกับเขาที่กำลังหลบหนีอย่างเอาเป็นเอาตาย ถึงเขาจะเหลือตัวคนเดียว แต่ก็เพิ่มจำนวนคิลได้อย่างรวดเร็ว หากเขาได้คู่หูที่มีฝีมือก็คงจะชนะและได้กินไก่อย่างราบริน ผมค่อยๆ พุดออกไปด้วยระดับเสียงราวกับยุงอย่างรู้สึกผิด

“คุณโอเจ ผมขอโทษนะครับ...ผมมันอ่อนหัดเกินไป...”

“ไม่หรอกครับ ไม่เป็นไร”

“ฮู้ๆ! คุณชนะได้แน่! ใช้กล่องยาต้านบนตู้คอนเทนเนอร์ตรงนั้นเลยครับ!”

“ครับ”

ถึงจะตอบแค่นั้นๆ แต่น้ำเสียงแบบนั้นก็ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดี ขณะที่ไลฟ์การเล่นของอีกฝ่าย ผมก็ทอดถอนใจพลงเอนไปพึงกับหนักแก้อี้พักหนึ่ง ทว่าช่องแชตที่เปิดเอาไว้ข้างๆ กลับเดือดจนสกอร์อลส์บาร์บนหน้าจอเลื่อนขึ้นไม่หยุด

“มีอะไรกันเธอครับ นอกเรื่องกันทำไมละครับเนี่ย”

เพราะอ่านไม่ทัน ผมจึงกดสกรอลส์บาร์ค้างไว้ครู่หนึ่ง แม้จะคิดไว้แล้วว่าคงมีคอมเมนต์หัวเราะเยาะที่ผมดีใจที่ได้คิดแรกเลยไม่ได้ยินเสียงผีเข้าจนตัวเองต้องตาย ทว่าเนื้อความกลับต่างไปจากที่คิดโดยสิ้นเชิง

- ▷ เฮ้ย? ก็คล้ายๆ อยู่นะ
- ▷ นอกเรื่องน่า โน้ๆ

“อะไรคล้ายหะอครับ”

ผมเลื่อนช่องแชตขึ้นไป แต่กลับมีการโตนตเข้ามาพอดี ผมเบนสายตาไปมุมล่างจอและอ่านตามข้อความที่ผู้ชมส่งมาให้

“ขอบคุณคุณอากุมง สำหรับพินวอนครับ เสียงเขาเหมือนกับไอดอลซออินจุนนี่หะอครับ”

ผมเริ่มเกิดคำถามว่า ซออินจุนคือใคร แต่ไม่ว่าผมจะห้ามยังไงพวกเขาก็ยังเอาแต่พูดถึง ‘ซออินจุน’ ต่อไป หากดูจากบทสนทนาเหมือนจะเป็นหัวหน้าวงบอยกรุ๊ปสักวง ด้วยความที่ผมเป็นคนนอกวงการไอดอลจึงไม่เข้าใจนัก ทว่าช่องแชตกลับครึกครื้นกว่าทุกครั้ง

▷ เอ๋ นึกดูแล้วซออินจุนเองก็พูดปนสำเนียงพื้นถิ่นอยู่หน่อยๆ แล้วคนคนนั้นก็เหมือนกัน

- ▷ ไอดอลทำไมมาเล่นเกมเวลานี้ละ
- ▷ พวกไอดอลตอนไม่มีงานก็มาเล่นเกมนี้กันเยอะนะ

จับคู่แรนดอมกับคนดัง มันจะมีความเป็นไปได้สักแค่ไหนกันที่คนดังคนนั้นจะเป็นดารานะ

“ไม่นะ ทุกคนอย่าทะเลาะกันสิ...เขาเป็นคนดังหะอครับ”

แทบทั้งหมดตอบรับคำถามของผม แล้วจู่ๆ ใ้ใครบางคนก็ขุดโปรไฟล์

แล้วอัปโหลดลงช่องแชตให้ อย่างมีน้ำใจ มีชื่อเพลงหนึ่งในนั้นที่ผมพอคุ้นหู เพราะเป็นเพลงที่ได้ยินบ่อย ๆ ตามท้องถนนในช่วงนี้ ช่องแชตมีทั้งคนที่บอกว่าไซซออินจูนและไม่ไซ

เพราะผู้ชมต่างสงสัย ทำให้ผมอยากรู้ขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ผมเปิดหน้าอินเทอร์เน็ตแล้วลองค้นหาชื่อเขาคอนั้น ก็ปล้นปรากฏใบหน้าของหนุ่มหล่อลुकเย็นซาที่เหมือนไซไซไม่บรรทัดหาบแล้ววาดขึ้นมา จึงเกิดเสียงสะท้อนในใจ ไม่น่าว่าตอนนี้ผมอาจจะกำลังเล่นเกมกับหนุ่มหล่อเสียงดีคนนี้อยู่ ผมมองหน้าจอที่อีกฝ่ายกำลังคลานในพงหญ้าอย่างเงิบเงียบ *ถ้าเป็นไอดอลจริงก็เง่ไปเลย*

- ▷ คุณซังมา ลองชวนคุยอีกสิคะ
- ▷ ลองถามไปเลยไม่ได้เหรอว่าไซซออินจูนใหม่
- ▷ ใครเขาจะบอกว่าไซตัวเองกันละ ฮ่า ๆ ๆ ยังไงก็ตอบไม่ใช้อยู่แล้ว

สุดท้ายผมก็สู้แรงกระตุ้นของพวกเขาไม่ไหว จึงเปิดไมค์เกมขึ้นอีกครั้ง เมื่อจบการปะทะกับศัตรูที่ดำเนินมาพักหนึ่ง ไม่นานไรก็เหลือผู้เล่นรวมอีกฝ่ายเพียงแปดคนเท่านั้น ชวนคุยในช่วงเวลาสำคัญแบบนี้จะได้ไหมนะ

“คือ...คุณไอเจ”

“ครับ”

“ช่วงนี้คุณชอบไอดอลวงไหนหรือครับ”

ถึงจะถามแบบอ้อมโลก แต่ก็ดูเป็นคำถามที่แปลกชอบกล เขาเงิบไปอีกครั้ง ในช่องแชตต่างตากถางว่านั่นมันคำถามอะไรกันนะ ผมเองพอคิดดูแล้วก็รู้สึกว่ามันค่อนข้างตลก จึงนึกคำถามอื่นขึ้นมาแทน ระหว่างนั้นอีกฝ่ายที่ระเบิดศัตรูตายไปอีกหนึ่งคนกลับเปิดปากพูดขึ้น

“ผมชอบ ‘ทราน’ ครับ”

“ทรานหรือครับ”

“ครับ”

‘ทราน (TRAN)’ คือชื่อวงบอยกรุ๊ปที่มีชื่ออินจูนเป็นหัวหน้าวง แล้วผู้ชมคนหนึ่งก็บอกให้สังเกตไอดีของอีกฝ่ายดี ๆ ‘J970728’ หากด้านหน้าเป็นอักษรตัวแรกของชื่ออินจูน ด้านหลังก็ต้องเป็นวันเดือนปีเกิด ซึ่งตรงกันกับวันเกิดในโปรไฟล์พอดี้ ช่องแชตพลันโกลาหลขึ้นมาอีก

- ▷ ว้าว ทราน? เรียลลี้? ทราน
- ▷ ชวนมาสตรีมด้วยกันเลยอะ
- ▷ อายนอกเรื่องสิครับ~

ก็แค่น้ำเสียง คำพูด และไอดีเท่านั้น แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกที่น่าจะใช่ ไม่รู้ว่าชาวสื่อกระจายไปที่ไหนบ้าง จำนวนผู้ชมถึงเพิ่มขึ้นมาทีละคนสองคน เรื่องราวซักจะค่อย ๆ บานปลายซะแล้ว ผมรู้สึกกระอักกระอ่วนจึงลบผู้ชมสองสามคนที่โปรโมตอะไรแปลก ๆ พร้อมกับเข้าควบคุมสถานการณ์

“เดี๋ยวก่อนนะครับทุกคน เขาอาจจะเป็นคนธรรมดาที่เสียงคล้ายก็ได้เนะครับ”

ถึงผมจะเคยเจอคนที่มีเสียงแบบนี้ครั้งแรกก็เถอะ

พอผมพูดไปทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ไม่อาจเชื่อ ก็มีคนโตนตเข้ามาอีกทันที คราวนี้ถึงกับเนบลิ้งก์วิดีโอมาด้วย หัวข้อคือ ‘สัมภาษณ์อินจูนวงทราน’ ผมคลิกเข้าไปโดยไม่ลังเล แล้วก็ปรากฏวิดีโอรายการหนึ่งขึ้นมาบนหน้าจอที่โลฟอยู่ทันที ในวิดีโอมีผู้ชายหน้าตาดีอยู่ห้าคน ผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงกลางก้าวออกมาข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วเริ่มแนะนำอัลบั้ม

“โห เดี่ยวนะ อะไรเนี่ย”

เสียงเหมือนกันจริง ๆ ด้วย แม้จะต่างอยู่บ้าง แต่นั่นก็อธิบายได้ว่า

เป็นเรื่องคุณภาพของเสียง กระทั่งทางเสียงที่เจอสำเนียงพื้นถิ่นยังคล้ายกัน จากที่วางตัวเป็นกลางก็เริ่มเอนเอียงขึ้นมาบ้างแล้ว พอหันไปดูอีกจอ ผมก็เห็นเขายังรอดชีวิตอยู่กับศัตรูคนสุดท้ายและกำลังหลบอยู่ตรงกำบัง

เมื่อเกมจบลง ไม่ว่าจะเขาจะตายหรือชนะ การจับคู่ก็จบลงอยู่ดี แม้ไม่ยอมรับกวน แต่ผมเก็บความอยากรู้ไว้ไม่ได้จึงเอ่ยถามออกไป

“คุณโอเจ”

“ไม่มีการตอบรับ คงจะจตุจ้อกับเกมอยู่สินะ”

“คุณรู้จักขออินจูนไหมครับ”

วินาทีเดียวกับที่คำถามนั้นจบลง ภาพตัวเขาบนจอพลันกระตุกไหวรุนแรง เขาที่ไม่เคยเล็งศัตรูพลาดเลยจนถึงตอนนี้กลับยิงพลาดเป้าเสียได้ สุดท้ายเขาก็ถูกฝั่งตรงข้ามยิงล้มลงกับพื้น ความเงียบยาวนานดำเนินไปพร้อมกับข้อความระบุอันดับสองบนหน้าจอ ปฏิกริยาตอบรับนั้นจะว่าซัดก็ซัดอยู่มาก ขณะที่ผมกำลังลังเลว่าจะถามอีกรอบดีไหม เขาก็ออกจากเกมไปแล้ว ผมมองหน้าลึบบึบที่ไม่มีใครสักคนพร้อมหลุดพูดออกมา

“...นี่เรื่องจริงหรอ”

▷ สุดยอด ฮ่าๆๆ เมื่อก็เห็นที่ปืนกระตุกกันหรือเปล่า

▷ ดูก็รู้ว่าโดนจ้งๆเลย อีๆ

“งั้นก็อัปโหลดไม่ได้ใช่ไหมอะ”

▷ เต็มทวิตเตอร์ละค่า

▷ ดูยอดวิวซะก่อน คิกๆ

พอผมเปิดโทรศัพท์ดูก็พบว่า เป็นเรื่องจริง ขณะนี้ชื่อของอีกฝ่ายกำลังขึ้นฮ็อตเสิร์ช ด้านล่างนั้นยังมีชื่อของผมด้วย ผู้ชมที่เข้ามาร่วมในตอนหลัง

ทำให้ช่วงท้ายมีผู้ชมถึงสามพันคน แต่เพราะคิดว่าถ้าปล่อยไปจะควบคุมไม่ได้ ผมจึงจัดการสถานการณ์เฉพาะหน้าด้วยการรีบจบการสตรีม

ผมเปิดวิดีโอที่บันทึกไว้แล้วฟังเสียงของเขาใหม่ตั้งแต่ต้น พอฟังอีกรอบก็เหมือนจะต่างกันอยู่ แต่พอลองเทียบกับวิดีโอของอินจุนงวทรานที่แฟนคลับให้มาก็รู้สึกว่่าคล้ายกัน เดิมทีก็ไม่มีทางเป็นเสียงที่จะได้ยินกัน ดาษดึนอยู่แล้ว

“อา ทำงดีลัะ”

ผมคิดหนักขึ้นมา ผู้ชายที่ไม่วู้ว่าไซโอดอลใหม่คนนีคังตั้งใจแค่จะมาเล่นเกมสักตาในช่วงพัก แต่ไม่วู้ทำไมต้องมาเจอสตรีมเมอร์ที่กำลังเปิดสตรีมอยู่ อีกฝ่ายไม่มีข้อผิดพลาดอะไรในวิดีโอนี้เลย แต่หากอัปโหลดลงช่องก็จะกลายเป็นการเปิดเผยชีวิตส่วนตัวโดยที่เขาไม่ต้องการ

ทว่าคลิกสั้นๆ ได้ถูกแฟนๆ แชร้ไปทั่วโซเชี่ยลแล้ว โชคดีที่กระแสเต็มไปด้ว้คอมเม้นต์ในทางบวก

ผมครุ่นคิดอยู่หลายชั่วโมง สุดท้ายก็ตัดสินใจอัปโหลดคลิปแบบเบลอไอดี บางที่ตัวชออินจุนอาจจะไม่ด้กังวลอย่างที่ผมกังวลอยู่ก็ได้ หากหลังจากนี้มาขอให้ลบก็ค่อยจัดการตอนนั้นแล้วกัน

“คงไม่วเป็นไรหอรอก”

ผมวางโทรศัพท์ไว้ด้านข้างแล้วเริ่มต้ันตัดต่อวิดีโอ พอย่อนดูตั้งแต่แรก ก็พบว่ามีส่วนที่สนุกอยู่เต็มไปหมด ผมใส่คำบรรยายที่เหมาะสมลงไป จนถึงช่วงครึ่งหลังก็ปิดแชตที่แสนวุ่นวายเอาไว้ ระหว่างที่ตัดต่อวิดีโอ ก็เปิดเพลงใหม่ของทรานฟังไปด้ว้ ถึงเมื่อก่อนจะไม่รู้จัก แต่พอมาฟังหลังได้รู้จักแล้ว ผมกลับได้ยินท่อนร้องของชออินจุนอย่างชัดเจน

“เสียงเพราะจ้งเลย ถ้าฟังสดๆ จะเป็นแบบนี้ไหมนะ”

ผมฮัมเพลงไปด้ว้กัระทังตัดต่อเกือบเสร็จ ทั้งหน้าตาดี เสียงก็ดี เล่นเกมก็เก้ง แกมมีน้ำใจกับคนอ่อนท้ออย่างผมอีก ผมเหมีอนจะกลายเป็นแฟนคลับไอดีอลซะแล้ว รู้ตัวอีกทีผมก็กำลังค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับ

ซออินจุน ตอนสตรึมวันฟรุ้งนี่คงต้องขอข้อมูลของวงทรานจากพวกผู้ชมสักหน่อยแล้ว

ผมย้อนดูวิดีโอที่ตัดต่อเสร็จอีกครั้งก่อนจะอัปโหลดลงในช่องตอนนี้เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ผมปู้ผ่านววมลงบนพื้นคับแคบและลึ่มตัวนอนพร้อมทั้งตั้งนาฬิกาปลุกในโทรศัพท์ คงจะไม่เป็นเหมือนตอน ‘แฟนเก่าของโลกเกม’ หรอกเนอะ ผมยิ้มเจื่อนพลงเข้าสู่ห้วงนิทรา

เช้าวันต่อมา ผมลืมนตาขึ้นเพราะการสั่นแจ็งเตือนอันน่าเบื่อหน่าย แจ็งเตือนที่สะสมไ่วระหว่างเปิดโหมดห้ามรบกวนตลอดกลางดึก จู่ๆ ก็ระเบิดขึ้นในช่วงเช้า ไม่รู้ว่าใครติดต่อผมมาเข้าขนาดนี้ ผมขยี้ตาที่บวมปูดแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

“อะไรกันเนี่ย”

แจ็งเตือนจำนวนมหาศาล เมื่อดูอย่างละเอียดจึงรู้ว่าไม่ใช่ทั้งข้อความและแชต ทั้งหมดนั้นเป็นแจ็งเตือนที่มาจากนอหูป ผมกดที่ช่องของตัวเองเหม่อจ้องอยู่อย่างนั้นก่อนจะดั่งตัวลุกขึ้นมา

“หน่วย ลีบ ร้อย พัน...ห้าแสน?”

แค่วันเดียวจำนวนผู้ชมพุ่งขึ้นมาตั้งห้าแสน เพราะไม่อยากเรียกร้องความสนใจแบบผิดๆ เนื่องจากความจริงยังคลุมเครือจึงใช้ชื่อคลิปว่า ‘ดูโอกับท่านเทพเสียงเพราะ’ ตรงแฮชแท็กเองก็ตั้งใจเสียงชื่อ ‘ทราน’ หรือ ‘ซออินจุน’ แต่ถึงอย่างนั้นบรรดาแฟนคลับก็เชื่อเป็นตุเป็นตะว่าในวิดีโอเป็นซออินจุนอย่างแน่นอน

จำนวนผู้ติดตามเองก็เพิ่มขึ้นอย่างเหลือเชื่อ ผมได้สัมผัสความจริงเรื่องความนิยมของเขาอย่างไม่เคยเจอมาก่อน

“ว้าว ตื่นเต็มตาเลย”

กระทั่งคอมเมนต์ก็ไซย้อย มีมากจนเบนความสนใจไปได้ เริ่มตั้งแต่ว่าถูกเถียงว่าใช่หรือไม่ใช่ซออินจุน จนทำให้แฟนคลับของเขามารวมตัวกัน

คำชมว่าเป็นไอเดอลที่เล่นเกมเก่งก็มีเต็มไปหมด บางครั้งหากมีความเห็น
แอนต้วงทรานโพลมา ก็จะถูกแคปและรีพอร์ต

เหล่าแฟนคลับที่เข้ามาแวะเวียนในโซเซียลของผมยังได้เอ่ยขอบคุณ
ที่ทำให้ได้เห็นซออินจุนในมุมนี้ด้วย ทั้งที่วิดีโอถูกแชร์ไปทั่ว แต่กลับไม่มี
การตอบโต้ใดๆ จากต้นสังกัด ในช่องผมได้ใส่อีเมลแอดเดรสเอาไว้ แต่ถึง
อย่างนั้นกล่องอีเมลก็ยังว่างเปล่า

อาจเพราะเป็นเพียงการสตรีมเกม ต้นสังกัดเลยไม่ใส่ใจ แต่ความคิด
ที่ว่าเขาคือซออินจุนกลับแว้ขึ้นมาอยู่เสมอ นี่ผมเสียสติไปแล้วสินะ

หลังจากตื่นนอนผมปล่อยเวลาผ่านไปกว่าสองชั่วโมงถึงจะยอมลุก
จากที่นอนขึ้นมาได้ ก่อนจะประกาศลงบนโซเซียลว่าจะเริ่มการสตรีมเร็วกว่า
ปกติ แล้วจึงไปอาบน้ำ ถึงจะอาบน้ำเย็น แต่สติก็ยังคงมีนๆ อื่นๆ อยู่
มันเป็นความรู้สึกที่ลู่ๆ คนที่ใช้ชีวิตอย่างเก็บตัวแบบผมกลับได้รู้จักคนดัง
ซึ่งเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางเข้าซะได้

ทั้งที่จัดการสวมหูฟังและเตรียมไมค์เหมือนทุกที แต่ใจกลับรู้สึก
ประหม่า เหลือเวลาอีกประมาณหนึ่งนาทีก็จะถึงเวลาที่นัดหมายไว้กับผู้ชม
ผมสุดหายใจเข้าลึก หันที่ที่ถึงเวลา ผมก็กดปุ่มลงไปด้วยใจหนักอึ้ง

- ▷ ท่านซัง!!! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว
- ▷ ตอนนี้จะไปทำกิจการใหญ่โตแล้วเหอ
- ▷ ท่านซังๆ เพราะคุณ เมื่อก่อนฉันเลยกลายเป็นเอฟซีซออินจุน

ทันทีที่เริ่มสตรีม จำนวนผู้ชมก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเหมือนติดจรวด
ถึงจะเป็นเวลาเช้ากว่าปกติ แต่ไม่ทันไรก็มีคนเข้ามาถึงพันคนแล้ว แถม
ยังมีการ์ตูนเน็ตเล็ก ๆ น้อยๆ เข้ามาไม่หยุดด้วย ส่วนใหญ่เป็นแฟนคลับ
ของซออินจุนที่มาขอบคุณเรื่องคลิปวิดีโอเมื่อก่อนนี้ ดังนั้นหลังจากเปิด
นอหุบ ผมก็ลองถามอย่างตรงไปตรงมา

“ช่วยแนะนำศิลปินดัง ๆ ของทรานให้ผมทีสิครับ”

- ▷ คุณซันนี่ก็เป็นแฟนคลับด้วยหรอคะ
- ▷ เปิดแผงต้อนรับสู่การตั้งตัวน
- ▷ ในที่สุดก็กลายเป็นแฟนบอยสินะ คิก ๆ

“ไม่ใช่ซะ ยังไม่ถึงขนาดเป็นแฟนคลับหรอก แค่เมื่อวานผมฟังเพลงทั้งหมดในอัลบั้มแล้วรู้สึกว่าการแต่งเพลงเพราะดีไป”

- ▷ จำ ต่อไปก็ช่วงปฏิเสธรการตั้ง

ผมสุดห่วยใจเข้าลึกพร้อมกับลูบหน้า หากจะพูดให้ชัดคือ ผมนี้กสนใจซออินจนมากกว่าวงทราน รออยู่สักพักลิ่งก็สองสามลิ่งก็ก็ถูกส่งมาในช่องแชต ผมไล่ดูตั้งแต่ลิ่งที่แรกสุดเรียงไปที่ลิ่งลิ่ง

เป็นลิ่งที่รายการเรียลิตี้ที่เพิ่งยุติการออกอากาศไป ในวิดีโอซออินจนกำลังทำไร่อยู่ในชนบทอันเงียบสงบ ทั้งที่เป็นแฟนชิวไรปกติ แต่พอเขาใส่กลับดูเหมือนเป็นเสื้อผ้าที่จัดดีสเพลย์ตามห้างสรรพสินค้า ไม่ใช่แค่ผมที่คิดแบบนั้น เพราะคำบรรยายด้านล่างก็กำลังชื่นชมเขาเช่นกัน

“หล่อจริง ๆ วงทรานเดบิวต์มาได้สองปีแล้วใช่ใหมครับ”

- ▷ ซ้าย อี ๆ ซออินจนเป็นเด็กฝึกอยู่ห้าปี
- ▷ เพราะค่ายเฮงชวย เขาเลยโดนดองอยู่คนเดียว

หลังจากนั้นก็มีคนแนะนำศิลปินวิดีโอเข้ามาไม่หยุด เมื่อค่อย ๆ ไล่ดูทีละคลิป ก็กลายเป็นว่าผมละเลยการสตรีมไปซะงั้น ผมควรจะต้องเลือกสักอย่างว่าจะชมหรือจะถาม แต่กลับมีแค่เสียงอุทานออกมาจากปากเท่านั้น

ผู้ชมเริ่มถามขึ้นมาว่าวันนี้ไม่สตรีมเกมแล้วเหรอ ผมจึงตอบไปว่าดูคลิปเต้นที่ถูกส่งมาคลิปสุดท้ายแล้วจะเริ่มเล่นเกม

เมื่อกดไปที่ลิงก์วิดีโอไอซ์อ้อมเดินเพลงแดนซ์ เสียงเพลงก็ดังขึ้น เขาสวมเซ็ทดำ กางเกงดำ และสวมหมวก ถึงอย่างนั้นก็ยังคงดูโดดเด่น ช่วงแขนขาที่เรียวยาวทำให้ไลน์เด่นชัดและสวยงาม

เนื่องจากไม่มีกล้องจับผมจึงนั่งดูทั้งที่อ้าปากค้างได้ วิดีโอความยาวประมาณสี่นาทีจบลงอย่างรวดเร็ว ผมโอตครวญออกมาด้วยความเสียดายในตอนนั้นเองมีการโตะเน็ตเข้ามาพอดี ผมจึงปิดหน้าอินเทอร์เน็ทและหันไปมอง

“อ๊ะ! คุณซังมาห้าหมื่นวอน! ขอขอบคุณสำหรับโตะเน็ตก่อนใหญ่ครับ!”

ปกติหากโตะเน็ตมาเป็นเงินจำนวนมาก ก็จะมาพร้อมกับข้อความยาวเหยียดอย่าง วันนี้เงินเดือนออก ค่อยติดตามดูอยู่ตลอดเลยนะ เพราะงั้นเพื่อเป็นการขอบคุณผมจึงต้องอ่านข้อความด้วยรีแอ็กชันสุดซาบซึ้งใจ

ทว่าโตะเน็ตที่เข้ามาเมื่อครู่กลับเยียบเยิบไม่ใสข้อความอะไรเลย กระทั่งชื่อเล่นที่ใช้โตะเน็ตก็ยังเป็น ‘คุณซังมา’ บางทีอาจจะเป็นแฟนคลับที่ติดตามกันมาตั้งแต่เมื่อก่อน ผมจึงเปิดดูไอดีในหน้าที่มองไม่เห็นบนหน้าสตรีม

“โอ๊ะ...”

ไอดีที่โตะเน็ตเมื่อกี้พลันปรากฏขึ้นมา

‘U970728’ เป็นเขาคคนนั้น

“เอ๋?”

พอเห็นไอดีผมก็พูดไม่ออก อาจจะเป็นหนึ่งในแฟนคลับที่ตั้งชื่อไอดีเดียวกันแล้วมาแก๊งผมก็เป็นได้ ต้องเป็นแบบนี้ก่อนอยู่แล้ว หากไม่ใช่แบบนี้ก็หมายความว่าเขาได้ยื่นที่ผมชมเขาไปตอนดูวิดีโอทั้งหมดเลยนะสิ

ทั้งหล่อจั่งบ้างละ รัศมีแห่งเทพบ้างละ เสียงโคตรเพราะบ้างละ คือทั้งหมดทั้งมวลที่พูดพล่ามออกไป

ยิ่งคิด หน้าก็ยิ่งร้อนวูบขึ้นมา ผมทั้งรู้สึกอับอายและรู้สึกขอบคุณที่เขา
หาสตรึมผมจนเจอและมาเข้าร่วมด้วย ผมทั้งหัวตัวเองและกรี๊ดร้องอยู่ในใจ
ขณะที่พวกผู้ชมก็ถามเข้ามาว่าเกิดอะไรขึ้น

ผมรีบเปิดเกมเพื่อไม่ให้ถูกจับได้ว่ากำลังประหม่าอยู่ ทั้งที่เล่นเกม
เดียวกันกับเมื่อวานนี้ แต่กลับไม่มีสมาธิเลย เรื่องยิงพลาดนั้นแน่นอน
อยู่แล้ว บางครั้งถึงกับวิ่งเข้าใส่กำแพงอีกด้วย หากมีโดเนตเข้ามา ผมก็จะ
หวาดผวาว่าคงไม่ใช่เขาหรอกมัง

ที่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้นคือ แม้ผมจะทำพลาดตลอดการสตรึม แต่แฟน ๆ
กลับไม่รับรู้ถึงความผิดพลาดของผมเลย เวลาเล่นเกมนี้ผมคงจะดูเหมือนคนโง่
แบบนี้อยู่เสมอเลยสินะ ไม่รู้ว่านี่เป็นเรื่องที่น่ายินดีหรือต้องร้องไห้กันแน่

“วันนี้ผมเล่นแค่นี้แล้วกันครับ วันนี้ยังไม่โดนเยาะไปแล้ว”

▷ ปกติก็ไม่โดนนะคะ

▷ ฮ่า ๆ ๆ เลิกเล่น PUBG เถอะ

“ไม่ครับ! พงุ่นนี้ผมได้ที่หนึ่งแน่”

ผมถอนหายใจยาวแล้วเปิดเกม แต่อยู่ต่ออีกสักพักแล้วค่อยเลิกสตรึม
ก็ได้ ผมจึงเปิดหน้าแชตเอาไว้กลางจอแล้วก็เริ่มพูดคุยกัยพเพระ แกล้งทำ
เป็นเมินใส่ผู้ชมหลายคนที่เขาแต่ถามเกี่ยวกับซออินจุนมาเรื่อย ๆ

ผมสงสัยแทบบ้าว่าคนที่โดเนตให้ฉันใช้ซออินจุนจริงไหม แต่ก็ไม่มีใคร
ให้ถาม เพราะผมไม่ใช่พระราชาทูลาและก็ไม่มีป้าไฝสำหรับผมด้วย^๑

---

^๑มีที่มาจากนิทานเรื่อง พระราชาทูลา (임금님 귀는 당나귀 귀) ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ
พระราชามีหูใหญ่เหมือนทูลา จึงสวมมงกุฎใหญ่เพื่อปิดบังไว้เสมอ มีเพียงช่างตัดผม
ที่รู้ความลับนี้ และถูกสั่งห้ามเผยความลับนี้กับใคร ช่างตัดผมเก็บความลับไว้ด้วยความอดอัน
จนล้มป่วย ก่อนตายเขาจึงเข้าไปในป่าไฝแล้วตะโกนว่า “พระราชามีหูเป็นลา” โดยช่างมา
เปรียบว่าตนไม่ใช่ช่างตัดผมในนิทานเรื่องนี้ จึงไม่มีป้าไฝให้ไปตะโกนระบายความอัดอั้นตันใจ

ทันใดนั้นก็สะดุดตากับแชตหนึ่ง เป็นข่าวของวงทรานที่กำลังไลฟ์ สัมภาษณ์เกี่ยวกับเพลงใหม่ในนอทูป ผมกดค้นหาข่าวกับถูกสะกดจิตและคลิกไปที่ไลฟ์ เพราะมีคนดูไลฟ์จำนวนมากจึงต้องรอโหลด ผมปล่อยหน้าจอ สี่ห้าเอาไว้และหันไปดูที่ช่องแชต

- ▷ โทษว่าไม่ใช่แฟนคลับ ดูที่ทำเข้าสิ คิกๆๆ
- ▷ ถึงขนาดนี้ก็คือแฟนคลับนั่นละ

“มะ...ไม่ใช่สักหน่อยครับ เลิกแก๊งเถอะ”

- ▷ หืม? พูดถึงสตรีมเมื่อวานด้วย

“อะไรนะครับ”

การแก๊งทำเป็นเมินเฉยฟังครึนในพริบตาเดียว เพราะจู่ๆในสัมภาษณ์ ก็พูดเรื่องสตรีมออกมา เมื่อกดปุ่มรีเฟรชอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดจอสี่ห้า ก็หายไปและเห็นภาพของพวกเขา สมาชิกทุกคนใส่ชุดสีด้าแบบที่ใส่ในเอ็มวี และสวมเนกไทให้ดูเป็นทางการ แต่มีแค่ซออินจูนที่หนึ่งอยู่ตรงกลางเท่านั้น ที่ไม่สวมเนกไทและปลดกระดุมประมาณสองเม็ด

สายตามมองไปที่เขาโดยอัตโนมัติ พูดให้ชัดเจนก็คือมองตรงส่วนที่ ปลดกระดุมออก

พอมีสติรับรู้ถึงสายตาของตัวเอง ผมก็เขินอย่างบอกไม่ถูก จึงหันไป ทางช่องแชตแทน

- ▷ คุณซังมา พนันพันวอนเลยว่าคุณกำลังมองแค่ซออินจูน
- ▷ ซังมาคิปเมนแค่ซออินจูน

ถ้าถามว่าคิปเมนคืออะไร มันก็คือการเป็นแฟนคลับที่ใจแคบอย่าง ร้ายกาจ ขณะที่ผมคิดจะแก้ตัวไปว่าตัวเองไม่ใช่คนใจแคบ แต่เพราะไม่เข้าใจ ความหมายนั้นจริงๆ จึงปิดปากเงียบไว้ สถานการณ์แบบนี้ดูซออินจุน ไปเงียบๆ น่าจะดีกว่า

ผมนั่งทำคาง เริ่มสังเกตตั้งแต่ท่าทีของผู้ชมที่กำลังดูไลฟ์ พิธีกร กัมดูลศริปต์ที่ถืออยู่ในมือหนึ่งครั้งแล้วจึงยกไมค์ขึ้นมา

“อา คุณอินจุน! คุณได้ดูคลิปวิดีโอเมื่อวานนี้แล้วใช่ไหมครับ ถ้าฉัน อนุญาตรับไหมครับว่าคุณคือคนในคลิปสตรีมเกมนั้น”

นี่จะถามก็พรวดพราดถามขึ้นมาแบบนี้ก็ได้หรือ บนจอเป็นภาพที่ กล้องซูมไปยังซออินจุน ตอนที่เห็นไกลๆ ไม่รู้เลยว่าเขาใส่ต่างหูเล็กๆ ไว้ ที่หูข้างหนึ่ง ในคลิปที่แฟนคลับส่งมาให้ เขามีภาพลักษณะที่ดูเรียบร้อย อยู่เสมอ แต่พอแต่งแบบนี้แล้วกลับดูต่างออกไปอีกแบบ ขณะที่อุทานอยู่ในใจ จูๆ คำว่า ‘คิปเมนซออินจุน’ ก็ผุดขึ้นมาเรียกสติไว้

ไม่ใช่แฟนคลับ ไม่มีทาง เคยเจอกันตอนไหนถึงมากล่าวหาว่าเป็น แฟนคลับนะ

“ครับ เป็นผมเอง เมื่อก่อนงานเสร็จเร็วก็เลยเข้าไปเล่นเกมแบบหนึ่ง แต่ไม่รู้เลยว่าจะกลายเป็นแบบนี้ไปได้นะครับ”

ไม่ใช่...แฟนคลับ...

“มีข้อความที่ถามว่า ทำไมแม้แต่เล่นเกมก็ยังเล่นได้เก่งจังเข้ามาเยาะ เลยนะครับ ตอนคุณเห็นคลิปวิดีโอ รู้สึกยังไงบ้างครับ”

ไม่ใช่...

“ก็รู้สึกว่าเขาช่วยตัดต่อออกมาได้ดีเลยครับ เมื่อก่อนผมเคยดูสตริ์ม
ของเขาอยู่หลายครั้ง ก็เลยรู้สึกตื่นเต้นอยู่เหมือนกันครับ”

“อ้าก!”

เป็นแฟนคลับ เป็นเลย ตามนั้น

ผมลูบหน้าด้วยมือสั่นเทา หล่อขนาดนี้ไต่ยั้งไต่ทางที่พูดด้วยหน้า
นิ่งๆ นะ ผมรู้สึกเสียใจที่อยู่มาจนปานนี้โดยไม่รู้จักไอตอลคนนี้ แล้วถึงเขา
จะพูดออกมางั้นๆ แต่เล่นพูดว่าเคยดูสตริ์มของผม ก็ไม่มีเหตุผลที่ผม
จะเกลียดเขา ผมจึงหิวตริ้งออกมาโดยอัตโนมัติ

- ▷ ซองดีอกแล้ว ТА ТА ТА
- ▷ คุณซังมาเริ่มตั้งแต่ชื่ออัลบั้มก่อนเลยอะ
- ▷ แบบนี้มันคือสตริ์มร่วมมะ

“ซองดีอกคืออะไรครับ ดิงที่เติบโตเธอ แล้วอัลบั้มชื่อได้ที่ไหนครับ”

- ▷ ดิงที่บรรลู่ละ คิกๆ ถูกรางวัลใหญ่นะ
- ▷ อัลบั้มชื่อออนไลน์ก็ได้ละ! สองเวอร์เลย

ต่อจากนั้นพวกผู้ชมก็บอกเล่าข้อมูลเฉพาะมาให้ทั้งหมด ในอัลบั้ม
จะมีโฟโต้การ์ดแบบแรนดอมแถมมาด้วย แล้วยังบอกอีกว่า ในบรรดาสมาชิก
รูปซออินจุนเจอได้บ่อย เป็นรูปเซลฟี่ในชุดสูทเมื่อกี้

พอตั้งสติได้ รู้ตัวอีกทีผมก็พบว่าตัวเองกดชื่ออัลบั้มแบบเดียวกัน
มาสองชุด แม้ช่องแชตจะเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ แต่ผมไม่สนใจอีกต่อไป

แล้ว ใครจะไปรู้ว่าคนที่ชอบแค่เกมมาตลอด จู่ๆ จะกลายมาเป็นแฟนคลับ ไอตอลซะได้

เพราะเหตุการณ์ไม่คาดคิดทำให้ผมจบการสตรีมดีกว่าปกติ กระทั่งหลังจากจบการสตรีมก็ยังมีแจ๊งเตือนจากโซเชียลเข้ามาเรื่อยๆ ใครบางคนส่งรูปซออินจุนเข้ามาไม่หยุด แถมจู่ๆ ก็ส่งลิงก์วิดีโอมาด้วย ระหว่างนั้นผมก็กดบันทึกไปด้วย

ผมพลันนึกถึงคำพูดของพี่ชายร่วมกิลด์สมัยก่อนที่ว่า หากผมคลั่งอะไรก็จะเข้าขั้นไร้สติ ดังนั้นตอนที่เซิร์ฟเวอร์เกมที่แสนสนุกปิดตัวลงจึงได้ยึดติดจนเลอะเทอะขนาดนั้น หลังจากนั้นผมก็ตามหาสิ่งที่ชอบจนเจอในที่สุด ผมนั่งอยู่ตรงนั้น ดูวิดีโอทั้งหมดที่แฟนคลับส่งมาให้

เมื่อดูจบแล้วมองไปที่นาฬิกาก็พบว่าเลยเที่ยงคืนมาแล้ว ก็คิดอยู่ว่าทำไมรู้สึกกลัว ผมปิดคอมพิวเตอร์ที่ส่งเสียงแปลกๆ ออกมาแล้วหยิบโทรศัพท์มาถือไว้ เอาผ่านวมที่พับไว้เรียบร้อยตรงมุมห้องมาปูบนพื้นและนอนลงไป จากนั้นก็แค่นอนดูสิ่งที่เคยดูในคอมพิวเตอร์ผ่านหน้าจอละเล็ก ๆ ในโทรศัพท์แทน

แฟนคนหนึ่งตัดต่อที่ผมหวัดร้องด้วยความดีใจตอนสตรีมวันนี้แล้วโพสต์ เพราะไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลยทำให้ผมรู้สึกอับอายขึ้นมาอีกครั้ง ดูผมจะชอบอย่างออกนอกหน้าไปมาก ซออินจุนจะเห็นรีแอ็กชันนั้นไหม คงเห็นละมัง

“อา จริงๆ ต้องแกลังทำเป็นไม่ใช่หน่อยสิ”

นั่นเพราะเป็นคนที่ไม่เคยเจอกันจริงๆ ผมถึงได้แสดงความรู้สึกไปอย่างเปิดเผยจนน่าประหลาด ผมใช้มือหนึ่งลูบแก้มที่ร้อนผ่าวแล้วออกจากโซเชียลมาอย่างยากเย็น ขณะกำลังจะตั้งนาฬิกาปลุกก่อนนอน อีเมลที่นานๆ ที่จะมีแค่ข้อความสแปมส่งมากลับแจ๊งเตือนว่ามีข้อความใหม่

“...อะไรกัน”

ผมเข้าไปในอีเมลทันที คิดว่าอาจเป็นอีเมลเตือนจากมหาวิทยาลัยให้กลับไปเรียน ทว่าทันทีที่เห็นชื่อผู้ส่งอีเมล ผมก็ถีบผ้าห่มแล้วลุกพรวดขึ้นมา

ซอนฮวาเอนเตอร์เทนเมนต์

บริษัทต้นสังกัดของซออินจุน หากต้นสังกัดส่งอีเมลมาก็มีแค่เหตุผลเดียวเท่านั้น แน่แน่นอนว่าต้องขอให้ลบคลิปวิดีโอ นั้น ผมกำโทรศัพท์แน่นแล้วม้วนตัวกลิ้งไปมาในห้องดับแคบ ถึงอย่างนั้นผมก็พอใจแล้วว่าคลิปนั้นทำให้ได้รู้จักคนที่ชื่อว่าซออินจุน

ผมถอนหายใจอย่างขมขื่นกลางลุกขึ้นนั่งบนผ้าห่ม และคลิกเข้าไปที่อีเมล เพราะเป็นข้อความสุดแสนทางการตั้งแต่บรรทัดแรกจึงพลอยทำให้ผมตื่นเต้น

สวัสดีค่ะ ดิฉันเป็นฝ่ายการตลาดของซอนฮวาเอนเตอร์เทนเมนต์ติดต่อมาเรื่องคลิปวิดีโอที่ถูกเผยแพร่เมื่อไม่นานมานี้ค่ะ เนื่องจากคลิปวิดีโอดังกล่าวได้กลายเป็นหัวข้อสนทนาหลักในหมู่แฟนคลับ และยังช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีให้กับคุณซออินจุน

ผมกวาดตาอ่านเนื้อหาในครั้งเดียว แต่เหมือนบางอย่างจะผิตไปจากที่คาดเดา จึงเอียงคอพร้อมกับเลื่อนสกรอลล์บาร์ลงมา และพอถึงบรรทัดสุดท้าย ผมก็ติดตัวลุกพรวดขึ้นอีกครั้ง

“หากสะดวกพร้อมไลฟ์สตรีมมิ่งกับคุณซออินจุน...หา?”

วินาทีนั้นก็เกือบหลุดตะโกนออกมา ผมปิดปากตัวเองไว้และใช้ดวงตาที่สั่นไหวกวาดอ่านซ้ำๆ มันคือข้อเสนอที่สอบถามว่า ยินดีที่จะให้ซออินจุนมาร่วมในการสตรีมของผมหรือเปล่า นี่ไม่ใช่ความฝัน เพราะ

เมื่อก๊อตบแก้มตัวเองแล้วยังรู้สึกถึงความเจ็บปวดได้ชัดเจน แล้วก็ไม่ได้
ตาฝ้าด้วย เพราะตอนนี้ผมอ่านข้อความเป็นรอบที่สามแล้ว

“นะ...นี่มันบ้าไปแล้ว?”

แบบนี้เรียกว่าอะไรนะ ของต๊อท?

ผมวางโทรศัพท์ลงบนผ้านวมก่อนจะทำใจให้สงบลง รู้สึกอย่างกับ
ถูกฟ้าผ่าเอาตอนกลางดึกเลย ผมกดปุ่มตอบกลับและจ้องหน้าจอที่ว่างเปล่า
พร้อมกับครุ่นคิดอย่างหนัก ซออินจุนจะมาที่ห้องนี้แล้วสตรึมเกมด้วยกันได้
จริงๆเหรอ ถ้ามาแล้วจะเล่นเกมอะไรละ

“ไม่สิ ถ้างั้นก็หมายความว่าต้องเปิดกล้องสินะ...!”

ซออินจุนมาทันที จะให้โผล่มาแค่เสียงก็น่าเสียดายแย่ ถึงเสียง
จะไพเราะมากก็ตาม แต่ก็ต้องถ่ายให้เห็นใบหน้าแสนหล่อเหลานั้นด้วยสิ
ผมรีบกดสั่งซื้อกล้องเว็บแคมจากอินเทอร์เน็ตในทันที

หลังจากนั้นก็คิดเรื่องจะเขียนอีเมลตอบกลับต่อ แต่ดันนึกถึงเรื่อง
น่ากังวลอื่นขึ้นมาได้ ผมจะต้องออกกล้องพร้อมกับซออินจุน แล้วอย่างนี้
ใครจะมาช่วยปกป้องใบหน้าแสนธรรมดาของผมกันล่ะ จนถึงตอนนี้ผมยัง
ไม่เคยเปิดเผยใบหน้าและไม่คิดจะทำด้วย ความคิดในหัวตึกกันจน
สมองตื้อไปหมด สุดท้ายก็เข้าอินเทอร์เน็ตอีกครั้งและสั่งซื้อหน้ากากที่ปิด
ครึ่งหน้ามาด้วย

ผมตาค้างขบคิดถึงปัญหาน่ากังวลอื่นๆ กระจ่างเห็นพระอาทิตย์โผล่
ขึ้นมาไกลๆ จึงได้ตอบอีเมลกลับไปเสียที ผมตอบกลับไปว่าสะดวกทุกเมื่อ
ดังนั้นหากจัดตารางเวลาได้แล้วก็ขอให้ติดต่อกลับมาพร้อมแนบเบอร์ส่วนตัว
ลงไป ผมฟังเสียงจกจันที่ร้องแต่เช้าพร้อมดิ่งหมอนมากอด ขณะที่ใช้กำปั้น
ทุบๆบนผ้าห่มไปเรื่อยก็ถอนหายใจด้วยความดีใจอย่างท่วมท้นออกมา

“...ไม่่วงเลยอะ”

ซออินจุนจะมาที่นี้จริงๆเหรอ ขอแค่ไม่ทำพลาดเท่านั้นก็พอ

ผมคิดอยู่ทั้งวันว่าจะเตรียมการสตรึมยังงดี แต่ไม่ว่ายังไงก็นึกโอเคเดียวดี ๆ ไม่ออกเลย สุดท้ายก็ขอนัดเจอพี่ชายร่วมกิลด์ที่เคยเสนอเรื่องสตรึมกับผม พี่ชายคนนี้เป็นพนักงานบริษัท เขาตอบรับและชวนไปกินม้อเย็นทันที ผมรีบประกาศหยุดสตรึมหนึ่งวันและออกไปเจอเขาที่ร้านเนื้ออย่าง ไม่รู้ว่าเป็น การออกมาข้างนอกในรอบกี่วัน

ทันทีที่ผมตั้งหมวกลงพลางเดินเข้าไปในร้าน พี่ชายร่วมกิลด์ก็โบกมือ มาให้ ในสตรึมจะมีคนเข้ามาเยอะแค่นั้นก็ไม่ใช่ปัญหา แต่หากไปสถานที่ ที่มีคนเยอะๆ ในชีวิตจริงแล้วละก็ ผมจะรู้สึกอึดอัดใจเอามากๆ เมื่อเดิน สะลึมสะลือไปที่โต๊ะ เขาก็ดึงเก้าอี้ให้นั่งตามความเคยชิน

“นาก็มาแล้ว นั่งนี่เร็ว กินสามชั้นได้ไซ้ไหม”

“อ้อ พี่ ผมบอกให้เรียกซังมาง...”

“हांไม่ละ ซ็อกก็เพราะออก โชนาก็~”

คงเพราะเป็นคนที่อยู่จกกันจากเกมตอนสมัยมัธยมต้น ก็เลยรู้สึก ผ่อนคลายเหมือนพี่ชายแท้ๆ หากตัดเรื่องที่บางครั้งชอบแกล้งผมออกไป พี่เขาก็ถือว่าเป็นคนดีมาก ถึงยังงก็เป็นคนรู้จักหนึ่งเดียวที่พบเจอแบบ ออฟไลน์ได้ จึงนับว่าเป็นคนสำคัญสำหรับผม พอนั่งลงผมก็รีบแก้วโซจูที่เขา รินส่งให้ทันที

“นายสตรึมเกมจนไม่ออกไปข้างนอกเลยไซ้ไหมเนี่ย”

“หือ? พี่รู้ได้งอะ”

“ผิวนายอย่างซัด ตอนเปิดประตูเข้ามาเมื่อกี้ ฉันนึกว่าเป็นยมทูต ซะอีก”

“พูดเวอร์ไม่เปลี่ยนเลยนะ”

ผมถอนหายใจเบาๆ แล้วยกแก้วขึ้นชน เมื่อดื่มหมดรวดเดียวแล้ว วางแก้วลง พี่เขาก็มาตีแขนผมแปะๆ ทันที พอผมเหลือบไปมอง อีกฝ่ายก็ เตะปากพร้อมส่ายหน้า

“ดูสิดู ต้นแขนกิงไม้ที่มันอะไรกัน ออกกำลังกายซะบ้าง นายจะ

แห่งตายเอานะ”

“ผมไม่ตายหรอกน่า เห็นแบบนี้ แต่ผมผ่านการเข้ากรรมมาแล้วนะ”

“นั่นนะเป็นเรื่องแปลกที่สุดเลย ที่นายอยู่หน่วยทหารบกนะ”

พี่เขาวางเนื้อลงบนตะแกรงปิ้งพร้อมกับพูดพล่ามต่อ ที่เขาพูดเป็นความจริง ผมจึงโต้แย้งไม่ได้ ถึงอย่างนั้นตอนที่ผมเข้ากรรมร่างกายก็พอมีกกล้ามเนื้ออยู่บ้าง แต่พอปลดประจำการออกมาก็อยู่แต่กับบ้านตลอด ทั้งน้ำหนักรวมไปถึงกล้ามเนื้อก็พลอยหายไปหมด เหลือเพียงกล้ามเนื้อที่อยู่บนร่างแค่นี้เพื่อให้มีชีวิตอยู่ได้เท่านั้น

ผมลูบแขนที่วันนี้ดูลีบลงไปอีกพร้อมกับบ่นงึมงำ

“ผมไม่ได้มาเจอเพื่อจะฟังพี่บ่นหรอกนะ...”

“เออใช่ ฉันทูสตรึมแล้วนะ! มันยังงั้นกันที่ว่านายได้เจอไอดอลในเกมนะ”

พี่เขาวางที่คิปลงและปรบมือฉลาด จากที่อ้าปากบ่นอยู่ก็กลับพูดเรื่องนั้นออกมากะทันหัน ผมเปลื่อยยิ้มออกมา เต็มไซจูใส่แก้วให้พี่เขาพลาญพักหน้าซำๆ

“อ้อ ซออินจุน หัวหน้าวงทราน”

“ไอ้เจ้านี่ หน้าบานขึ้นมาเชียว นายเป็นแฟนคลับเขาอยู่แล้วนั้นหรือ”

“เปล่า ผมมาลองหาข้อมูลดูหลังจากนั้น เขาโคตรหล่อเลย พี่ก็รู้จักหรือ”

“เมื่อยฉันชอบเขาจะตาย”

งั้นก็คงชอบอยู่บ้าง ผมพลิกเนื้อบนตะแกรงพลาญเห็นด้วยเต็มๆ ตอนนั้นโทรทัศน์ในร้านเริ่มฉายมิวสิกวิดีโอเพลงใหม่ของวงทรานขึ้นมาพอดี ผมเหม่อดูเอ็มวีทั้งที่ยังถือที่คิปลไว้ ใบหน้าซออินจุนที่ได้เห็นผ่านหน้าจอความละเอียดสูงชวนให้ใจยุบยับดังคาด ผมตั้งใจจะบอกว่าคือคนนั้นไง แต่ระหว่างที่ถืออีก พี่เขาก็บ่นว่าเนื้อจะไหม้หมดแล้วพร้อมแย่งที่คิปลไป

เมื่อเอ็มวีจบลงจึงเบือนสายตากลับมา ไม่ทันไรเนื้อก็กำลังสุกเหลือง

ได้ที่ ผมเทความสนใจให้ซออินจุนจนเนื้อเกือบไหม้อย่างที่พี่เขาว่าจริง ๆ ผมตีหมดแก้วอย่างสงบเสงี่ยม แต่พี่เขากลับยกยัมพลงพูดขึ้นว่า

“นายไปทำอิทาไหนถึงไปหลงเสน่ห์ไอดอลซะได้ เมื่อก่อนนายอุทิศตัวให้แต่กับเกมนี่นา”

“ผมก็ไม่แน่ว่าตัวเองจะมาชอบไอดอล แถมเมื่อก่อนก็ซ้ออ้อม้มตามคำเชียร์ของแฟน ๆ ไปแล้วด้วย”

“ว้าว กลายเป็นแฟนคลับเต็มตัวแล้วสินะ แต่ก็เพราะเขาเลย ยอดวิวกับผู้ติดตามนายถึงได้เพิ่มขึ้นนะ”

“ก็แค่ดวงดีแหละ”

ผมตีหมดแก้วเตียวหมดแก้วและคิบนเนื้อที่สุกดีแล้วขึ้นมายืนหนึ่ง ใช้ผ้าก๊อเนื้อกับข้าวแล้วยัดเข้าปาก ระหว่างที่เคี้ยวหยบ ๆ อยู่ นั้น น้ำเสียงคุ่นทุก็ดังออกมาอีกครั้ง ดูท่าว่าเจ้าของร้านนี้คงจะเป็นแฟนคลับวงทรานควรานี่เป็นรายการเรียลิตีบ้านไร่ที่เคยดูก่อนหน้านั้น ผมหันหน้าไปตั้งใจดูโดยไม่รู้ตัว

ทันใดนั้นพี่ชายก็ดูขึ้นมาว่าเนื้อจะเย็นซิดหมดแล้ว ผมจึงขยับตะเกียบอย่างเสียไม่ได้

“แล้วทางนั้นติดต่อมาว่าไง”

“ที่จริงเรื่องนั้น เมื่อคืนต้นสังกัดเขายื่นข้อเสนอให้ทำสตรีมร่วมกันมานะ”

“อะไรนะ สตรีมร่วม?”

พี่ชายในเกมวางที่คิบลงและลุกพรวดขึ้น ร้านเนื้ออย่างเงียบกริบในพริบตา สายตาของบรรดาลูกค้าจ้องมาที่พวกเราเป็นตาเดียว ผมที่ทำตัวไม่ถูกท้อไหล่พร้อมทั้งตึงแขนอีกฝ่าย เขาเลยปิดปากหับและนั่งลงทันที ผมตึงหมวกลงและสังเกตสายตาโดยรอบ ค่อยยังชั่วที่คนอื่นกลับไปพูดคุยพร้อมกินเนื้ออย่างกันต่อแล้ว

ผมทำใจให้สงบลงและยกไซจูตีหมดแก้วเตียวหมด พี่เขาก็เติมเหล้าให้

ทันทีเหมือนกลัวว่าผมจะวางแก้วเปล่าลง

“นายกะไว้แล้วละสิว่ามันจะเป็นแบบนี้”

“เปล่า ทำไมผมต้องกะเรื่องแบบนี้ไว้ด้วยละ...”

“นายตอบตกลงไปแล้วสินะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

“ว้าว โชนาก็ดังใหญ่แล้ว”

พี่ชายในเกมหัวเราะชอบใจพร้อมกับตบหลังผมดังอึกๆ นั่นคงยังไม่รู้สินะว่าตัวเองมือหนักขนาดไหน ผมเงยหน้ายิ้มเหยงๆ พร้อมแอบหลบมือของอีกฝ่าย เขาตีไปสองสามทีก่อนจะหยิบที่คียบี้ขึ้นมาอีกครั้ง คียบี้เนื้อที่สุกแล้ววางลงบนจานตรงหน้าผม ขณะที่ใช้ตะเกียบคุ้ยเหยงเครื่องเคียง ผมก็ยกประเด็นหลักขึ้นมาคุยต่อ

“ผมไม่รู้ว่าจะทำอะไรก็เลยตั้งใจมาถามพี่นะ”

“ทำอะไรละ แค่เล่นเกมก็ได้นี่ ว่าแต่ นายเปิดกล้องแล้วหรอ”

“ไม่ได้เปิดนะสิ เพราะงั้นเมื่อเช้ามืดผมเลยสั่งซื้อกล้องเว็บแคมกับหน้ากากมา”

“ซื้อหน้ากากมาทำไม”

นั่นมันใช่คำถามที่จะมาถามตอนนี้หรอ ผมเบิกตาโตและจ้องอีกฝ่ายเขม็ง แต่เขายังเอาแต่ห่อหมูกินและมองผมอย่างสงสัย สุดท้ายผมก็วางตะเกียบลงและพูดขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง

“พี่คิดดูนะ มีคนหน้าตาดีมากมายอยู่ข้างๆ มีภาพขึ้นจอเดียวกันกับผม นั่นมันจะนำอายุขนาดไหน เพราะงั้นถึงตั้งใจจะใส่หน้ากากสตรีมingle”

“หน้าตานายก็โอเคนี่ ออกจะขาวใสแบบที่เด็กสมัยนี้เรียกว่าหน้าสวยนะ”

“ไม่สิ นั่นมองจากสายตาของพี่ อีกอย่าง ซออินจุนเป็นไอดอลนะ... เมื่อไหร่ไม่เห็นหรอ ไบหน้านั้นนะ”

“ในสายตาฉันมันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

ผมตกตะลึงกับคำพูดของเขา ก่อนจะสูดหายใจเฮือก ทันใดนั้นเขาก็
ยกไหล่และสั่งโซจูมาเพิ่มอีกขวด *เชื่อเขาเลย ให้ตายสิ*

ผมกระดกเหล้าเหมือนสูบจนหมดแก้วแล้วลูบหน้า ไม่ว่าจะคิดยังไง
หน้าตาก็ไม่ใช่แบบเดียวกัน ถึงผมจะเป็นแฟนคลับเขาได้ไม่นานนัก แต่หาก
จะยกยอเรื่องหน้าตาแล้ว มีเป็นสิบปากยังไม่พอให้พูดเลย ผมท้อไหล่ลง
พร้อมกับทอดถอนใจ

“พี่บอกให้เมียพาไปตัดแว่นสักอันเถอะ ดูท่าสายตาจะฝ้าฟางหมดแล้ว”

“ไอนี่ปากกล้านักนะ ฉันทายตาดีอยู่หะอะ”

ผมเติมเหล้าให้เขาเพื่อสื่อให้ระงับอารมณ์ฉุนเฉียว แถมยังชนแก้ว
แล้วยกดื่มหน้าซื่อ คีบเนื้ออย่างมาเกินอีกสองสามชิ้น ก่อนจะสั่งแกงและ
เอ๋ยถามอีกครั้ง

“สรุปแล้วผมควรจะทำยังไงดี เรื่องเล่นเกมมันเหนื่อยแล้ว แต่ให้
เล่นเกมอย่างเดียวก็น่าเสียดายออก”

“งั้นลองถามตอบอะไรก็ได้ไปสิ นายเองก็มีเรื่องที่ยอยากรู้อยู่เยอะ
ไม่ใช่หรอ พวกแฟนคลับก็คงเหมือนกัน”

ถามตอบงั้นหรอ ผมอยากรู้อยู่หลายเรื่องอย่างที่พี่เขาว่าจริง ๆ
นั่นแหละ แต่เหมือนว่าซออินจุนจะผ่านกิจกรรมถามตอบตามมารยาทมา
หมดแล้วนะสิ ผมอยากทำอะไรที่มันพิเศษในการมาร่วมสตรีมด้วยกัน
อย่างที่มีแคสสตรีมเมอร์เท่านั้นที่ทำได้ ผมอยากเห็นด้านที่ซออินจุนยังไม่เคย
เปิดเผยมาก่อน

อย่างเช่นใบหน้าตอนยิ้มแย้ม ใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ใบหน้ายิ้มแย้ม

หากใบหน้านั้นยิ้มออกมาคงเป็นความรู้สึกราวท้องฟ้าพลิกกลับ
ขนาดแค้จินตนาการยังรู้สึกดีเลย ทว่าก็ไม่รู้ว่าจะทำให้ยิ้มได้ยังไง ก่อนหน้านั้น
ตอนที่ผมเสียงหลง เขาเหมือนจะหัวเราะออกมาแบบหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้น
ผมก็ฝืนทำท่าทางน่าขำต่อหน้าเขาไม่ได้ ผมกัตปลายตะเกียบพลาง เคาะแก้ว
โซจูป้อก ๆ ไปพลาง

“อยากเลี้ยงพวกสัมภาระณี่ที่ดูข๊อไปทีอะ อ่า ซ็อเพลย์สเดชั่นมาไว้ ดีใหม่นะ”

“นายมีเงินซื้อชะที่ไหน นายทำสตรีมได้ดีมาจนขนาดนี้แล้ว ครั่งนี้ก็จะผ่านไปด้วยดีเหมือนกัน แล้วจะสตรีมเมื่อไหร่ล่ะ”

“ทางนั้นยังไม่ตอบกลับมาเลย คงจะเร็วๆ นี้ละมัง”

นิกขึ้นได้ผมก็หยิบโทรศัพท์ออกมาเปิดดูอีเมล ทางนั้นอ่านอีเมลที่ส่งไปเมื่อเช้าแล้วแน่นอน แต่ว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการตอบกลับ คงกำลังปรับเปลี่ยนตารางงานอยู่ เพราะคิดว่าทางนั้นอาจจะโทร.ติดต่อเข้ามา ผมถึงกับตั้งค่าการสั่นระดับแรงเอาไว้ด้วย เมื่อมาเช็กแล้ว ตลอดทั้งวันข้อความที่ส่งมาก็มีแค่การแจ้งว่าพัสดูอย่างอัลบั้ม กล้องเว็บแคม และหน้ากากจะถึงเย็นวันนี้นั้นเท่านั้น

ถึงผมจะเฝ้ารออย่างไม่คาดหวังอะไรมาก แต่กลับรู้สึกว่เล็ดกำลังแห่งเหือด¹⁰

“พี่ ผมไปห้องน้ำแป็บนะ”

“อ้อ จะดื่มโซจูอีกไหม”

“อ้อ ถ้าจะให้เมาก็ยังอีกไกล~”

ผมโบกไม้โบกมือให้อีกฝ่ายแล้วเดินไปยังห้องน้ำที่อยู่มุมร้าน ล้างมือที่เปื้อนคราบมันและมองไปในกระจก สภาพที่สวมหมวกไว้ หากตัดความอึมครึมออกไปก็พอจะดูได้อยู่ สมัยเรียนก็พอจะเคยได้ยินคนชมว่าผมหน้าตาดีอยู่บ้าง และยังมีคนมาสารภาพรักด้วย แน่ละว่าเป็นเพราะผมพูดไม่เก่งเลยปฏิเสธไปทั้งหมด

แต่พอคิดว่าต้องอยู่ในกล้องกับซออินจุนแล้ว ภาพตรงหน้ากลับพร่าเลือน ผมสะบัดหัวไปมาก่อนจะออกจากห้องน้ำไป พอถึงโต๊ะ พี่ชายในเกมก็กำลังย่างเนื้ออย่างซันแซ็ง ผมใช้ซ็อนตักแกงที่สั่งไปเมื่อกี้ขึ้นมากิน

¹⁰ หมายถึง ทุกข์มาก หรือมีความกังวล

แล้วพี่เขาก็โผล่ออกมาเบาๆ

“อา จริงสิ ตอนนายไปห้องน้ำมีคนโทร.มาหานะ”

“หืม?”

“ไม่มีใครที่จะนำโทร.หาผมสักหน่อย พอคิดว่าอาจจะเป็นพ่อแม่เลย ปลดล็อกหน้าจอดู ทันใดนั้นก็ปรากฏเบอร์หนึ่งที่ไม่รู้จัก ถ้าเป็นพวกสแปมจะขึ้นต้นด้วย ‘010’ พอผมเอียงคออย่างสงสัย พี่เขาก็พูดต่อ

“มันดังอยู่ตั้งนานฉันเลยกดรับไป เสียงอีกฝั่งโคตรดีเลย”

“...หืม?”

“ไม่ได้บอกนะว่าเป็นใคร แต่เขาฝากบอกว่า ถ้านายกลับมาก็ให้โทร.กลับไปด้วย”

ผมทำปากพะงาบและจ้องมองเบอร์ในโทรศัพท์เซมิ่ง ถึงขนาดที่พี่ชายที่มึนทึบคนนั้นบอกว่าเสียงดีก็มีแค่คนเดียวเท่านั้นแหละ สายที่ผมรอคอยมานาน

ผมหยิบโทรศัพท์ ลูกพรวดจากที่หนึ่ง แล้วเดินออกไปนอกร้านกดเบอร์นั้นด้วยใจลุ้นๆ พलय่าเท่าไปมา

“อา ไม่รับเลย”

ผ่านไปพักหนึ่งแล้วสัญญาณรอสายก็ยังไม่ตัดไป ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ก็เขาเป็นคนงานยุ่งนี่ สุดท้ายก็เข้าสู่ระบบฝากข้อความเสียง ผมรีบวางสายก่อนเสียงสัญญาณจะดังขึ้นและย่อตัวนั่งยองลงตรงนั้น ชูหน้าล่างกับเขาและใช้สองมือกุมไว้เหนือหมวก ความรู้สึกเสียดายมากมายดูจูนเขาว่าทำไมไม่เอาโทรศัพท์ไปห้องน้ำด้วย

“ซื่อป้อเอ๊ย...หืมชะมัด! ฮี๊ย”

ผมนั่งเหมือนวิญญานหลุดลอยอยู่พักหนึ่งจึงลุกขึ้น ทว่าตอนกำลังผลักประตูร้านเข้าไป โทรศัพท์ดังสนั่นขึ้นมาพอดี ผมรีบปล่อยมือจับประตูแล้วมองโทรศัพท์ เพราะหยุดเดินระหว่างผลักประตูเข้าไป ทำให้ประตูร้านตึกกลับมาระแวกเข้าที่ปลายเท้า นิ้วเท้าถูกระแวกจนเจ็บจี๊ดพูดไม่ออก

แต่ผมไม่มีเวลาจะใส่ใจ

“อ้าก!”

เป็นเบอร์ที่โทร.มาเมื่อกี้ ต้องรีบรับก่อนที่สายจะตัดไป

“ฮะ...ฮะ...ฮะ...ฮะ...ฮัลโหลครับ”

ไม่รู้ว่าคุณติดต่องานไปกี่ครั้ง ผมตื่นตื่นจนแทบหยุดหายใจ มัวจจจจอยู่กับโทรศัพท์ที่จนลืมนกระทั่งความเจ็บแปลบที่นิ้วเท้า เสียงซ่าๆ ดังอยู่สองสามครั้ง แล้วในที่สุดเสียงไฟเราะที่ผมรอคอยก็ดังขึ้น

“คุณซังมา?”

ชื่อผมมันหวานละมุนขนาดนี้เลยเหรอ

ผมทาที่นึ่งแล้วต่อหูฟังเข้ากับโทรศัพท์ ไม่ว่าจะยังไงก็อยากได้ยินเสียงที่มีคุณภาพ ถึงคนที่เดินผ่านไปบนถนนจะเหลือบมองมาก็ไม่เป็นไร ก็ตอนนี้ผมกำลังคุยโทรศัพท์อยู่กับใครกันล่ะ

“ครับ ใช่ ผมเองครับ”

หรือว่านี่จะเป็นเบอร์ส่วนตัวของซออินจุนนั่นแหละ ผมหายใจสะดุดเล็กน้อยเพราะตกใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ใช้สองมือปิดหูแล้วดันหูฟังเข้าไปให้พอดี ทันใดนั้นเสียงรบกวนภายนอกก็หายไปและได้ยินเพียงเสียงแจ่มชัดของซออินจุน

“ผมซออินจุนนะครับ”

เพียงประโยคเดียวเท่านั้น ผมกลับขลุกไปทั้งแขน มุมปากพลันยกขึ้นเป็นรอยยิ้มพราวอย่างห้ามไม่อยู่ เสียงคนเราเป็นแบบนี้ได้ยังไงกันไม่ว่าจะได้ยินสักกี่ครั้งก็ยังตื่นเต้น โทนเสียงนั้นทุ้มต่ำกว่าตอนได้ยินผ่านวอยซ์แชตในเกมเสียอีก แต่จะเสียงตอนนี้หรือตอนนั้นก็ยิ่งเพราะเหมือนเดิม

ผมมัวแต่หวัดร้องอยู่ในใจเลยไม่ได้ตอบกลับไปทันที เขาจึงเริ่มพูดต่อ

“คุณให้เบอร์ติดต่อไว้ผมก็เลยโทร.มาครับ มันน่าจะเร็วกว่าทางอีเมลด้วย ตอนนี้นี้คุณสะดวกคุยไหมครับ”

“ครับ! แน่นอนครับ! สะดวกมาก ๆ เลยครับ!”

ผมรีบหันหน้าไปมองพี่ที่อยู่ในร้าน เมื่ออีกฝ่ายขยับปากถามว่ามีเรื่องอะไร ผมจึงโบกมือพลางตอบไปว่าไม่มีอะไร ต่อให้ตอนนี้เกิดภัยธรรมชาติขึ้นผมก็สะดวกคุย ผมจะทำให้สะดวกคุยเอง ความรู้สึกนั้นของผมคงจะดูกระตือรือร้นมาก ซออินจุนถึงกับชะงักไปอีกครั้ง ยังไงซะผมคงต้องแสร้งทำเป็นสงบจิตสงบใจสักหน่อย

“ผมจะถามคุณซึ่งมาเรื่องวันสตรีมนะครับ สะดวกเป็นเมื่อไหร่ดีครับ”

“ผมสะดวกทุกเมื่อเลยครับ! ช่วงนี้คุณคงยุ่งเรื่องการโปรโมตเพลงใหม่ เพราะงั้นผมจะปรับเวลาให้เองครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเป็นเย็นวันเสาร์นี้สะดวกไหมครับ”

ผมเปิดปฏิทินในโทรศัพท์ขึ้นมาดู วันนั้นวันหยุดหัตถี เพราะฉะนั้นถ้าเป็นวันเสาร์ก็คืออีกสองวัน ผมกดเพิ่มนัดหมายตรงวันเสาร์ด้วยใจเต้นตุบ ๆ สตรีมร่วมกับซออินจุน อยู่มาจนปานนี้ไม่นึกฝันเลยว่าจะมีนัดหมายแบบนี้เกิดขึ้น ผมตอบด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะอย่างใส่ชื่อ

“ได้ครับ! ผมจะส่งที่อยู่ไปให้ทางข้อความนะครับ!”

เหลืออีกไม่ถึงสองวัน แต่ก็ยังให้ความรู้สึกว่ายาวนาน ผมก้าโทรศัพท์ไว้ด้วยสองมือและกัดริมฝีปาก แ่คุยโทรศัพท์ยังดีใจขนาดนี้ หากเจอตัวเป็น ๆ จะยังสตรีมต่อได้ไหมนะ คงต้องกลับบ้านไปมองรูปเขาตลอดเวลาจนชินกับหน้าตาที่ดูดีนั้นซะแล้ว ไอดอลสุดยอด สุดเจ๋ง

ขณะที่กำลังยิ้มอย่างเคลิบเคลิ้ม ผมก็พลันสบตาไปกับคนที่เดินผ่านไป สายตาที่มองมาด้วยความประหลาดใจทำให้ผมต้องรีบใช้มือข้างหนึ่งดึงหมวกลงพร้อมกับเก็บสีหน้า อย่างแรกต้องระวังไม่ให้เผยสีหน้าแบบนี้ต่อหน้าซออินจุน ระหว่างที่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย อีกฝ่ายก็ถามคำถามอื่นออกมา

“คุณมีของที่ต้องการไหมครับ”

แค่มาผมก็นึกขอบคุณแล้ว แน่นอนว่าไม่มีอะไรที่ผมต้องการหรอก แต่หากตอบว่าไม่มี ก็จะเป็นการตัดบทสนทนาเกินไป ออกจะไม่มีมารยาท

อยู่สักหน่อย ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงหลุดปากบอกลีงที่อยากได้
เป็นการส่วนตัวออกไป

“เอ่อ ช่วยเซ็นอัลบั้มให้หน่อยครับ!”

“...ครับ?”

“ครับ?”

ปฏิกิริยาตอบรับของเขาช่างแปลกประหลาด ไม่ได้หมายถึงเรื่อง
แบบนี้หรอกเธอ เพราะไม่รู้สาเหตุผมจึงได้แต่ถลอกตาไปมา ซออินจุน
กระแอมออกมาตัดจบความเงิบแสนพิลึกแล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ผมหมายถึงของที่ต้องการใช้ตอนสตรีมนะครับ”

ถามถึงอุปกรณ์ที่จำเป็นในการสตรีมนั่นเอง ผมดันไปขอลายเซ็น
เพื่อจะเติมเต็มความเป็นแฟนคลับของตัวเองซะอย่างนั้น ทั้งที่ตั้งใจ
จะไม่ทำพลาด แต่ก็ดันทำให้เขาลำบากใจไปได้ ชั่วพริบตาสองแฉับ
พลันร้อนผ่าวขึ้นมา ผมชุกหน้ากับหัวเข่ากลางจิมจ่าอย่างไม่มี ความหมาย
ออกมา

ผมใช้กำปั้นทุบน้องพร้อมกัตรีมฝีปากล่างไว้แน่น

“จื่อ เอ่อออ เรื่องนั้นผมจะเตรียมทั้งหมดเองครับ พอคิดไเอ่เดีย
เสร็จแล้วจะส่งไปให้นะครับ”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่จบการคุยทางโทรศัพท์ ความอับอายพุ่ง
ทะลุเพดาน ผมถอดหมวกออกแล้วทิ้งหัวตัวเอง ตอนนี้องถึงได้เห็นนิ้วเท้า
ที่บวมปูด ทำอะไรก็ไม่ได้เรื่องสักอย่าง ที่คิดว่าตอนสตรีมคงจะออกมา
ดีมาก ดูท่าจะไม่ใช่แล้ว การเผชิญหน้ากับคนอื่นยังคงเป็นเรื่องยากสำหรับ
ผมอยู่ดี

ผมทำหน้าที่เหยงกับลูกชิ้นและเดินกลับเข้าไปในร้าน พอ
ทรุดลงนั่งข้างพี่ชาย ผมก็ยกแก้วโซจูขึ้นดื่มทันทีอีกฝายที่กำลังกินเนื้อ
พร้อมดูโทรทัศน์หันมาจ้องผม

“เป็นอะไรไป เมื่อกี้ตอนออกไปยังระริกกระรืออยู่เลย ไหง่ตอนนี้นี้ตัน ซึมชะละ”

“พี่ วันนี้เต็มกัน ต้องเต็มหนักๆ”

ผมยกโซจูที่เต็มจนแทบล้นแก้วขึ้นเต็มรวดเดียว พอขออีกแก้วอีกฝ่าย ก็ปล้นหน้าเครียดขึ้นทันที

เพราะท่าทางที่ไม่ยอมเต็มเกล้าให้ ผมจึงแย่งขวดโซจูมารินเอง พอยกดื่มไปสามแก้วติดแบบไม่มีพัก สติที่เหลือน้อยนิดก็คล้ายจะพร่าเลือน เพราะมีแรงจนแทบทรงตัวหนึ่งไม่อยู่ พี่เขาจึงเอ่ยถามออกมาอย่างเป็นกังวล

“โดนยกเล็กสตรีมเหรอ”

“เปล่า จะสตรีมวันเสาร์นี้แล้ว”

“แล้ว?”

แล้วก็เพราะแบบนี้ไงล่ะ

ผมจ้องนั่งที่ตะแกรงปิ้งซึ่งปิดไฟไปแล้วก่อนเงยหน้า พอเบิกตา ขึ้นมองก็เห็นพี่ชายค่อยๆ เอนตัวไปด้านหลัง ผมจึงยื่นมือออกไปคว้าแขนไว้ แล้วเริ่มคร่ำครวญ

“พี่ ถ้าวันนั้นทำพลาดจะทำไมดีล่ะ ผมต้องได้เจอเขาตัวเป็นๆ ถ้าเกิดร้องให้พุ่มพ่ายออกมาจะทำไม ถ้าผมไม่รู้เหนือรู้ใต้พูดออกมาได้แค่ ร้องเพลงเพราะจิง เสียงดีจิง จะทำไมดีล่ะ พี่ก็รู้ พี่ไม่ถนัดการเผชิญหน้า กับคนอื่นเลยสักนิด”

“นายเพิ่งเป็นแฟนคลับได้ไม่นาน จะถึงกับร้องให้เลยเหรอ”

“ก็นั่นแหละ! เหลือเชื่อเลย แต่ทำไมผมเหมือนจะร้องให้อะ... ที่บอกว่า สตรีมด้วยกัน ก็ดีแล้วไม่ใช่เหรอ”

“เพื่อนไปแล้วลึนะ ดื่มๆ เข้าไปชะ”

พี่ชายดึงแขนที่ถูกผมจับไว้ออกและดันแก้วเหล้ามาให้ ผมจ้องแก้ว โซจูที่มีเหล้าอยู่ปริ่มแก้วแล้วกรอกเข้าปากอย่างไม่ลังเล หรือผมควรจะ กลับไปเรียนวิชาสร้างมนุษย์สัมพันธ์ดี หรือไม่อันตอนนี้ก็ควรต้องเรียน

วิธีการสนทนากับผู้อื่นอย่างถูกต้องโดยด่วน

ผมไม่มีแผนรับมือที่เหมาะสมๆ เลย ได้แต่ตั้งมจนขวดเหล้าตรงหน้า
ว่างเปล่า

ไม่รู้ว่าหลังจากนั้นผมกลับมาที่ห้องได้อย่างไร จำได้ถึงแค่พี่ชายในเกมช่วยแบก
ผมที่ทรงตัวไม่อยู่ขึ้นหลัง เพราะถูกแบกไว้ผมเลยหลับไป พอตื่นขึ้นมาก็อยู่
หน้าประตูห้องแล้ว ในอ้อมแขนกอดคล้องพัสดุไว้ด้วย

“อะไรกันเนี่ย...”

อาการเมายังไม่สร้าง ผมจับหัวที่ปวดตบๆ ไว้และกะพริบตาซ้ำๆ เมื่อ
ลองเปิดพัสดุกล่องบนสุดออกดูก็พบว่าเป็นอัลบั้ม ขณะตั้งใจจะรีบเปิดดู
ก็พลันนึกถึงสิ่งที่กำลังฮิตอย่างการ ‘เปิดกล่อง’ ขึ้นมาได้ มันเป็นคนคอนเทนต์
ที่จะลองแกะอัลบั้มหรือแกะพัสดุออกมาพร้อมกับวีวี

ทั้งที่เมาแต่ก็ยังนึกคอนเทนต์ขึ้นมาได้ นี่คงกลายเป็นนอหุบเบอร์
มือโปรไปแล้วสินะ ผมหัวเราะเหมือนคนโง่ออกมาพร้อมกับถือพัสดุนั่ง
ที่หน้าโต๊ะหนังสือ ต่อกล้องเว็บแคมด้วยดวงตาที่ปิดไปกว่าครึ่ง แล้วจึงสวม
หน้ากาก ลองทดสอบเสียงก่อนที่จะสตรีมกับซออินจุนก็น่าจะดีเหมือนกัน
ไม่สิ ความจริงตอนนี้กำลังทำอะไรอยู่ผมเองก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน

ผมจัดทรงผมที่ยุ่งเหยิงอย่างลวกๆ พอเปิดกล้องเว็บแคม ก็เห็น
ตัวเองอยู่ในจอ หน้ากากช่วยปิดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง ดังนั้นใบหน้าจริง
จึงไม่มีทางถูกเปิดเผยออกมา ผมสะอึกพร้อมกับกดปุ่มไลฟ์โดยไม่ได้ดู
เวลาเวลา

ผมกอดอัลบั้มสองชุดนั้นเอาไว้และเหม่อมองช่องแชต คนค่อยๆ
เพิ่มเข้ามาทีละคนสองคน ไม่ทันไรช่องแชตก็ไหลขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

- ▷ เอ๋? ต่อกล้องเธอ
- ▷ อะไรกัน ใช้สตรีมคุณซั่มมาใหม่เนี่ย

▷ ว่าแต่ทำไมได้หน้ากากเหมือนจะโคตรหล่อเลยอะ

“ซาหัดดี~ ผมซังมาเอง”

ผมขยับหน้ากากให้เข้าที่พร้อมกับพยักหน้า คงเพราะเมาก็เลยมองช่องแซดที่ไหลอย่างรวดเร็วได้ไม่ขัด สุดท้ายผมก็ขยายตัวหนังสือให้ใหญ่และนั่งลงบนเก้าอี้คล้ายหมดแรง ถึงจะมีคนโตนตเข้ามา แต่เพราะไม่มีสติจึงไม่ได้อ่าน

- ▷ พี่ซังมาเมาเหรอ
- ▷ ตัวเล็กกว่าที่คิดซะอีก
- ▷ สร้างอดีตดำมืดอีกแล้วนะครับ

“อดีตดำมืด? เปล่าอะ เปล่า!”

ผมใช้มือข้างหนึ่งโบกปิดและหันอัลบั้มที่อยู่ในอ้อมแขนไปทางกล้อง
“วันนี้จะมาแกะกล่องกัน~ อัลบั้มทรานมาแว้ว!”

- ▷ ฮ่าๆๆ กลิ่นเหล้าโชยมาถึงนี่
- ▷ ลุงคะ กลับไปนอนเถอะคะ
- ▷ ถ้าไม่มีการ์ดขออินจุนคงไม่ร้องให้หอรอกไซ้ใหม่

ผมกะพริบตาซ้าๆ พร้อมกับใช้เล็บแกะพลาสติกที่หุ้มอยู่กลางขยับมืออย่างระมัดระวังเพราะกลัวจะชูดปกอัลบั้ม ผมแกะอยู่นานเพราะมันแกะยากกว่าที่คิด จนเมื่อแกะพลาสติกหุ้มออกมาได้แล้ว ผมก็มองไปด้านในอัลบั้ม และเพราะสายตาพบว่าเลือนทำให้กระทั่งภาพในอัลบั้มก็ดูวูบไหวไปซะหมด

หลังจิบ ๆ ลูบ ๆ หน้ากากที่แกะกะแล้วจึงหยิบรูปขนาดเท่าฝ่ามือที่

อยู่กลางอัลบั้มออกมา นี่คงจะเป็นโพโต้การ์ดสินะ

ผมหรีดวงตาเพ่งมองคนในรูปแล้วจึงรู้ว่านั่นไม่ใช่ซออินจุน หากกล่าวว่าซออินจุนมีภาพลักษณ์สุภาพ คนคนนี้ก็ออกจะดูดูต้นสักหน่อย ทว่าถึงอย่างนั้นพอเห็นใบหน้าทีหล่อเหลาผมก็อารมณ์ดี เลยยกการ์ดขึ้นโชว์ไปทางกล้อง

“นี่การ์ดใครเหยอ”

- ▷ ลิ่นพันกันหมดแล้ว ฮ่าๆๆ
- ▷ ฮันโดจิน น้องเล็กวงทราน!

“ฮันโดอินจิน? คัดหล่อเลย...”

- ▷ เจ้านั้นยี่สิบเอง เด็กกว่าพี่อีก

“ดูคัดโตเลย...ปัมดูคัดตะเล็ก...”

- ▷ ใครก็ได้เอาป็นยาสลบมายิงให้กลับไปทีครับ ㅠㅠ ㅠㅠ
- ▷ น่ารักออก ดูไปเถอะคะ คิกๆ

ผมพยักหน้าช้า ๆ พร้อมกับเก็บการ์ดของไอดอลที่ชื่อฮันโดจินใส่ กระเป๋าเสื้ออย่างหวงแหน แล้วจึงแกะอัลบั้มที่เหลืออยู่อีกอัลบั้ม ทว่าเมื่อไม่มีแรงจึงแกะพลาดอยู่เรื่อย พอผมบ่นงืมง่าออกมาเพราะหงุดหงิด ในช่องแชตเลยมีคำถามว่า ‘ว่าไงบ้าง’ โพลขึ้นมา พอมองจอที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว นั้นผมก็เหมือนจะพะอืดพะอมจึงไม่มองมันอีก

ผมแกะพลาสติกหุ้มอย่างยากเย็นและเปิดอัลบั้มออก ในใจภาวนาให้ออกมาเป็นซออินจุนพร้อมกับเปิดอัลบั้มไปที่หน้ากลาง ทว่าไม่มีอะไรเลย

ผมรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดพลาดเลยไล่เปิดดูตั้งแต่หน้าแรกอย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังคงไม่เห็นรูปที่เป็นโฟโต้การ์ด

“อะไรอะ! เอาการ์ดมานะ!”

- ▷ เอ๋ ไม่มีการ์ดเทร
- ▷ ดูท่าจะได้บั้มเปล่า ฮ่าๆ โชคดีเลยนะ ฮ่าๆ
- ▷ คุณซังมาเอาไปเปลี่ยนได้ค่ะ
- ▷ สภาพตอนนี้ยังจะเอาไปเปลี่ยนได้เทร

พอเพ่งมองช่องแซตแล้วถึงได้รู้ว่า เหมือนว่าจะมีบางอัลบั้มที่ไม่มีโฟโต้การ์ด เพราะไม่อยากเชื่อผมเลยพลิกหรือค้นอัลบั้มไปทั่ว แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงา ผมจึงเอาการ์ดฮันโดจินที่เจอเมื่อก็ออกมาจากกระเป๋าแล้วถอดไว้อย่างหวงแหน

“นี่มันอะไรกัน...มีแค่อะไรนี่เองเหอ...”

วันนี้อุตสาหได้คุยโทรศัพท์กับซออินจุนครั้งแรก แต่ก็ดันทำเรื่องน่าอาย นิวเท่ากับโดนประตูกระแทก แถมอัลบั้มอีกอัลบั้มหนึ่งก็ไม่มีการ์ดอีก แม้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่จู้ๆ ความเศร้ามันก็พุ่งพรวดขึ้นมา คงเพราะเมมาเลยยิ่งไปกันใหญ่ ในที่สุดผมก็ถอดการ์ดแล้วร้องให้ออกมา น้ำตาไหลลงมรด้านล่างหน้ากากที่ปิดถึงแค่จมูก

“ฮีก ฮืออออ เอาซออินจุนมานะ!”

- ▷ ฮ่าๆๆๆๆๆๆ
- ▷ ทำซังมาของเรา้องให้ทำไม่~!
- ▷ เอาการ์ดฮันโดจินไปแลกกับการ์ดซออินจุนค่ะ

“ไม่ได้! โดจินนี่ผมก็จกเก็บไว้...ขอซออินจุน!”

- ▷ ฮ่า ๆ ช่วงนี้พี่เขาสร้างแต่ตำนาน
- ▷ หน้ารักกกก ทท ทท

ผมร้องไห้แบบนั้นอยู่พักหนึ่งแล้วจึงปิดไลฟ์ทั้งที่กอดอัลบั้มเอาไว้

